

Abieluleht

Abielurahva ja noorte häälekandja

№ 19.

Pühapäeval, 21 juunil 1931.

1 aastakäik.

Kena sakslanna.

25. Tallinna põllumajanduse näitus

tööstuse ja käsitöö osakondadega

algab tänavu 20. juunil kl. 3 päeval lõpeb 25. juunil kl. 12 päeval

Näitus korraldatakse ilusal Kadrioru mere-
rannal Tallinna uuel, kaunil näitusplatsil.

Näitusel on kõik tähtsamad
**põllumajanduse,
tööstuse ja
käsitöö saadused.**

Jaanilaupäeva õhtul näitusel pidustused:
jaanituli, kõned, muusika, ilutulestus jne.

Näitus on:

Kõige huvitavam õppereisukoht põllumehele.
Kõige meeldivam rohelisse sõidukoht linnlasele.
Kõikidel näituspäevadel näitusel muusika
parematelt pealinna orkestritelt ja heli-
plaadidelt.

Pääsetähed 50 senti, õpilastele, sõduritele ja ekskursi-
oonidest osavõtjatele 25 senti. Lastele 10 a. vanaduseni
vanemate kaasas sissepääs hinnata.

Kõigile kaunitaridele kingitakse

Veenduge, et

Oskar Viikmann'i kulla- & kellasepa äris

on kõige kasulikum ostukoht.

Oma kulla-, kella- ja hõbesepa töökojad.

Raekoja platsil - Raekojas.

Telefon 429-08.

Eht Böhm kristall.

Blond neiu Rootsist.

Iseloomu põhijoontest.

Inimeste iseloomud on üksteisest
ni lihtsamini, et vaevata võib kaht
tõesti sarnast isikut leida. Alati lei-
dub midagi, mispoolest üks inimene
teisest erineb. Seda inimese erine-
vust nimetatakse tema tempera-
mendiks.

Temperament on peamiselt pä-
rivatest, kuid mitte täiel määral. Te-
ma ei ole aga alati püsiv, sündimi-
sest surmani, vaid muutub sageli kas-
vatuse, tervise seisukorra ja va-
naduse mõju all, ehkki üldulatuses
samaks jääb.

Temperamenti järele võib inimesi
nelja liiki liigitada. Need on: 1) sa-
ngviinikud, 2) koleerikud, 3) me-
lankoolikud ja 4) flegmaatikud.

Nendest inimese iseloomu neljast
põhjoonest välja minnes on väga
tähtis, et meie arvestaksime oma
kaasainimeste temperamendiga, sest
mis ühele sobiv ja meeldiv, ei kõi-
ba ega sobi teisele põrmugi. Üks
on lõbus, elurõõmus, julge, teine —
mukrameelne, arg jne. Igal tempe-
ramendil on oma erilised omadused
ja kalduvused. Vaatleme neid üksik-
asjaliselt.

1) Sangviinikud erinevad teistest
oma elavuse ja rõõmsa iseloomu
poolest. Nad on alati lõbusad ja hea-
tujus ning ei kurda ega kurvasta
kunagi. Nad on head kõnelejad: ju-
stust ei ole neil kunagi puudust. Ela-
vus on nende peajoon, kuid tihti-
lugu pundub neil püsivus, mis ei
lase neid omi kavatsusi lõpule viia.
Nad armastavad toredust ja uhkust.
Tihtilugu kalduvad nad kergemeel-
susele ning ei pörka ka vale eest
kõrvale.

Sangviinikud ei ole tõsised töö-
inimesed. Neist ei saa häid sõpru
ega abielu-inimesi, sest nad ei kõi-
ba tõsiselt tööle ega neile ei või
usaldada saladusi. Nende lubadusi ei
maksa uskuda kergesti, sest nende
fantaasia loob tihti õhulosses, mis
kiirelt kokku varisevad.

2) Koleerikud on julged ning
täis tuld. Nad armastavad valitseda:
tahavad seltskonnas alati olla esime-
se kohal. Iga asi, mis jõudu ning
julgust nõuab, valmistab neile rõõ-
mu. Teisi aitama on nad alati val-
mis. Nendel on suur usk oma võimis-
tesse. Nad armastavad heal meelel
oma „minast“ rääkida. Erapooletult

ei oska nad kunagi arvustada, sest
seda takistab nende egoism.

Koleerikud on tõsised ja tublid töö-
inimesed. Seda võimaldab neile nende
tugev tahtejõud. Oma mõtted suru-
vad nad iga hinna eest läbi. Nende
pilgud on alati ülespoole, kõrgemale
püüetele sihitud.

3) Melankoolikud vaatavad
elule läbi raskuste ja hädade. Rõõm-
said ja õnnelikke silmapilke on neil
vähe — peaaegu mitte kunagi, sest
kartus ja kahtlus hävitavad neis elu-
rõõmu ja julguse. Melankoolik kar-
dab kurja, leiab teistes inimestes

Alles suuremaks kasvades talpab
laps, et teda on ninapidi veetud,
talle on suurendatud kollilugusid ette
luisatud. Aga need kollilood on ju-
ba oma töö teinud — lapse hinge
araks muutnud. Sageli on kartus se-
davõrd juba lapsesse mõjunud, et
jääb talle eluaegseks päranduseks,
mis muidugi väga kurb nähe.

Mõned vanemad armastavad lapsi
vitsutada, lootes hirmu varal
nende üle valitseda. See ei ole aga
õige teguviis. Hirmuga kasvatamine
ei anna kunagi häid tagajärgi. Hirm
ja kartus hävitavad lapses usaldu-
se ja julguse inimeste vastu.

Kasvatajad ja vanemad olgu alati
lastele headeks sõpradeks: andku
alati head eeskujusid ja hoidku lap-
sest eemale kõik mõjud, mis võik-
sid kartuse tekitamiseks põhjust an-
da. Lastes tuleb kasvata maast-
madalast julgust ja elurõõmu, siis
neist kasvavad korralikud inimesed,
kes ka elus midagi suudavad korda
saata.

Hirm mõjub mõnikord väga hal-
vasti, ja elus on küllalt juhtumeid ol-
nud, kus ta on surma põhjuseks saa-
nud. Inimesed on hirmu pärast mõis-
tusegi kaotanud ja nõdrameelseks
jäänud.

Mõned lapsed kardavad loomi. Ka
siin on tarvis mõistlikult lastele ära
seletada, kuidas tuleb end kardetava
loomaga kokku puutudes hoida.

Kui igal juhul mõistlikult last õpe-
tada ja teda mitte kollitada, siis kao-
vad peagi kartuse põhjused, ja jul-
gus ning elurõõm leiavad teed lap-
se hingesse, mis igale inimesele vä-
ga tähtis ja tarvilik.

vigu, arvab, et temast mõeldakse
halvasti. Ta on kinnine, kade, välis-
ilma vastu passiivne, ilma sõpradeta.
Seltskonnale jääb ta võõraks. Ta on
aeglane, kohmetu, aga juurdleb põh-
jalikult.

Melankoolikute hulgas leidub kül-
lalt teadusemehi, kuid kunstnike
neist ei saa. Nende heaks vaimu-
omadusteks on: meelekindlus, usi-
nus ja korralikkus, puudusteks: sa-
lalikkus, kadedus, kahtlus, ihnsus ja
saamatus.

Melankoolikuga on õige raske lä-
bi saada, sest ta ei armasta vastu-
rääkimist, hindab ennast kõrgelt.
Kui aga tema usaldus võidakse,
siis on ta truu sõber ja ustav sel-
siline eluteel.

4) Flegmaatikud on äärmis-
elt rahulikud: nad ei tunne suurt
rõõmu ega kurbust. Nende elu möö-
dub monotoonset ja aeglaselt, sest
nad ei kaota kunagi rahu. Neil on
väike tahtejõud, nad on oma nõud-
mistes tagasihoidlikud. Luulevõim
puudub neil peaaegu täielikult. Iga
asja ja ettevõtte kaaluvad nad põh-
jalikult, sellepärast tuleb neil elus

Kõige nooremad ja vanemad abielupaarid.

Abiellumise kõige noorem iga on
terves haritud ilmas kui ka hari-
mata rahvaste juures, kas seaduste
või üldiselt tunnustatud kommete lä-
bi kindlaks määratud. Kõige noore-
mad abielud tulevad ette Indias, kus
juba lapsed võivad abielluda. Seal
leiame abielupaare, kes pole veel
10 a. vanad. Kõige vanemas eas
astutakse abiellu Helveetsias ja Põh-
ja-Ameerikas.

Kõige nooremaks abielumeheks
peetakse küll Nassan-Saarbrücki
troonipärijat Heinrichi, kes oma 11.
eluaastal abiellus 7 a. temast vanema
printsess Maksimiljane von Montbar-
ryga. Nad laulatati 6. okt. 1779. a.
Ka prantsuse kuningas Ludvig XIV
sai õige noorelt — 11. aastase —
peigmeheks. Ja tema oleks ka laula-
tud 1649. a. Hispaania printsessi
Annaga, kes tol ajal ainult 6½-aas-
tane oli. Kuid peigmees ei olnud sel-
lega hästi nõus.

XVIII aastajandil oli Prantsus-
maal ülemis ringkonnas kombeks
omi tütreid kloostris kasvatada ja
juba 10—13-aasta vanaduses mehele
panna, jättes neid veel paariks aas-
taks kloostris hirmu alla.

Sarnane pruuk sündis mõndagi abi-
elumeest oma naist vägivalla ja ka-
valuse eest kloostrimüüride vahelt
päästma. Meie päevil on aga võimata
nii noorelt abielluda. Ja sellepärast
tuleb harva 16-a. abielusid ette.
Selle vastu leiame aga küllalt hall-
päid, kes veel õige kõrges vana-
duses abielusadamasse purjetavad.
Mõni aasta tagasi abiellus P.-Ame-
-

rikas keegi 124-aastane „noormees“
Hiram Lester 18-aastase neiega,
Mary Moseleyga. Nende laulatus oli
P.-Ameerikas Atlanta linnateatris,
mis kõiki pealtvaatajaid enesesse ei
suutnud mahutada.

Keegi Pariisi pankiir abiellus oma
70—110 eluaasta vahel mitte vähem
kui viie naisega. Siis üks endine Ve-
ne ohvitser Freyman astus oma
100-dal eluaastal ühe noore 17-a.
neiega abiellu ja nende 15-aastase
abielu kestus oli neil veel 2 poega.
Hadshi Suleiman astus Konstanti-
noopolis 114. a. vanaduses abiellu,
et mitte oma kuulsat nime lasta ka-
duma minna.

Kuid kõige vanema rekordi sel
alal omandab norralane John Sur-
rington, kes 146-aastasena astus kol-
mand korda abiellu. 1797. a. suri ta
160-a. vanaduses. Tema haura juu-
res leinasid tema 103-aastane poeg
ja 9-aastane pojake. Kahtlemata
on norralane Surrington kõige va-
nem peigmees kogu maailmas. Kõige
vanem noorik elab aga Saksa-
maal. Ta on 83 a. vana ja elab
abielus 96-aastase invaliidiga.

Looduse sihi on püüa areneda
paremuse poole. Aga ideaalset pa-
remust pole olemas, seepärast on
arenemine lõppematu.

Niisama on antud inimesele tead-
mine ja ained tõe, et nad teda
otsida teaksid, sest tõdeotsiv in-
mene loob sageli suurimad väärtu-
si. Tõde ise on meist aga väga
kaugel, seepärast on ka tema otsi-
mine igavene.

Hirmu põhjuseist.

Tihti puutume kokku inimestega,
kes väga kartlikud ja pimedas ku-
tugi ei julge minna. Mõnikord tun-
nevad isegi üks toas viibides hir-
mu, kartes igat vähemat krõbinat ja
kõminat.

Kartus on haiglane nähe. Ta teeb
inimesed närvilisteks, nukrateks. Ja
kui juba kartus kord inimeste süda-
meisse tee leidnud, siis on väga ras-
ke temaga võidelda.

Kartus ja hirm saavad alguse juba
varenes lapseas. Ja selle tekitajaks
osutuvad paljudel juhustel laste va-
nemad ning kasvatajad, kes omi lap-
si mitmel viisil hirmutavad ning
kollitavad. Sest õige tihti tarvita-
takse hirmutamist sõnakuulmise abi-
nõuna. Ei lubata lapsel üht ega teist
teha, ei lasta ühele või teisele poole
poole minna, öeldes: „Kui sa ei kuula

sõna, koll sõõb su ära! Mustlane
pistab su pauna ja viib ära! Ära
mine sinna, seal elab koll!.. Näkk
viir jõeke või kaevu!“

Laps on muidugi kartlik ja usub
kergesti oma vanemate ning hoid-
jate ja kasvatajate juttu. Temas kas-
vab maast-madalast hirm ettemaa-
litud koletiste vastu.

Sageli mõjuvad ka halvasti lap-
sele igasugused õudused jutud ton-
tidest, kodukäijast ja vanapaganast.
Lastele meeldivad sarnased jutud
kuid nende mõju kasvatuslikust sei-
sukohast vaadates on tihtilugu ei-
tav.

Laps usub pimedast peast kõike,
mis talle ette jutustatakse, mis eri-
line, võõras ja salapärase, ilma et
tal millegi kohta kahtlust tekiks.

Uus abielu.

(Järg.)

Mida haritum ja intelligentsem inime, seda vähem laseb ta sobimatul elul enesele mõjuda ja seda enam teeb ta lõpu kannatustele. Istudes rongil, jutlevad sõitjad omavahel nii ühest kui teisest. Mu kõrval istub sümpaatse välisusega naisterahvas. Kui me juba kõigist vestelnud olime, võtsin ma „Abieluleht“ taskust, lugedes mõne rea lahutusveskist proua kuulates, et juttu vee-
retada sellele elulisele küsimusele.

Peagi sattus mu prouakene jutuhoogu ja ütles, et ka tema olevat sellest veskist läbi käinud. „Või nii!“ ütlesin, „no, kuidas olete oma saatusega rahul?“

„Mul on kaks tütart, ja ma saan mehelt kasvatusmaks abiraha. Töötan kaise ka, ja meie saame üsna keskmiselt ära elada.“

Küsin veel proualt: „Kas olete ka abielumise ettepanekuid saanud summatat lase põlves?“

„Ma pole asja kunagi niikaugele lasknud minna, olen vaid piirunud ainult nälgijaga!“ ütles proua. „Mul on isegi kaks järelejäet, ja neist eibat kehvad ajal küllalt.“

„No kas siis üks laste pärast abielutakse?“

„Just nii“, ütles proua, „muud mõtet ei ole ju abielul. Aga suur osa naisi abiehlub just sellepärast, et mehe kõrval on kergem ja hooletum ära elada, kui võõrast teenida ja iseenesele ülespidamist otsida.“

„Paistab küll nii!“ ütlen prouale. „Seda tuleb panna kitta majanduslike ajajärgu arvele. Puhast, ideelist, on muidugi vähem. Abielu on ju nüüd äärmiselt asjaks saanud, ja see ongi meie abielu õigelt teelt kõrvale viinud.“

Rong peatub ühes suuremas jaamas. Sisse tuleb sõitjaid. Meie vastu võtavad istet üks konduktori vor-

mis mees ja kaks naisterahvast. Mu proua räägib nüüd tasem just kui ei kõlbaks sarnasest asjust kõvasti rääkida.

„Ma tunnen juba meeste kalduvusi armastusasjus!“ ütles ta. „Nad on kui kõik teised isasedki, ja sellega olen ka meie lahutuse juures arvestanud. Meie lahkusime viisakalt ja vagusi. Mul oli ka teisi tahtjaid neipõlves. Aga mine tea, kuidas see parem oleks olnud. Mu mees oli väga korralik ja töökas. Aga näete, pööre tuli. Eks ta ole kõik üks õnne asi!“ arvab proua.

„Haruldane proua olete!“ ütlen.

„Kuidas nii?“ küsis proua.

Ütlen: „Ma pole kuulnud naisi, kes nii terve asjast arusaamisega arvestab. Kui kõik meie naised mõtleksid nii, kui teie, siis oleks küll paradiis maa peal.“

„Aga nii ta on ju!“ vastab proua.

„Kos ta's nii on?“ sõnab konduktor, kes meie vastas istub. „Meie elame ka lahus, lahutatud küll pole veel. Ei saanud enam läbi ja tuln ära. Eile kutsus mind kõrvalmajas poepidaja oma juurde ja ütles, et mul olevat 80 kr. maksta, naine võtnud poest toiduaineid ja ei maksvat ära. Otse ehmatasin, et vaata, mis ta kõik teha võib! Nüüd soovitati mulle kuulutus lehte panna, et „mina Jakob Neidorf, oma naise võlgade eest ei vastuta.“ Selleks võtsingi tänase linnaõidu ette. Kos ta's nii on?!”

Varsti märkan, et üks vanem naisterahvas nihutab ka end meie poole. Teda huvitab nähtavasti meie jutt, ja nii oligi. Ka tema võtab sõna ja seletab oma venna elulugu:

„Elasid teised kaunis hästi mõne aasta. Aga mis sa nüüd teiste elust tead?!. Ühekorraga oli lahkuminek ja muudkui imesta. Kohus mõistis

mu vennale 20 kr. kuus lahkunud naisele ülespidamisraha maksta. Mees ikka töötas ka kus sai ja maksis ikka ka. Aga viimasel ajal ei taha teine enam maksta, ja kui politsei tuleb palka kinni panema, siis tuleb koha pealt ära. Ja nii see kestab juba mõnda aega. Mees on nüüd nii otsa jäänud ja jooma hakanud, et kahju kohe.“ Naisel pisarad põsenukadel.

Vaguni akna kõrval nõjatab noorpaar istmete puudusel. Nad on ühe kõrvaaga meie juttu pealt kuulnud ja nihutavad endid edasi järgmise akna juurde. Vist ei meeldinud meie juu neile. Ja kuidas saabki meeldida, et sirelites algatud teekond ühes magusate kaisutustega võib ka põrguks muutuda. (Järgneb.)

Meestest, naistest ja -armastusest...

1. Hirmunult kohkuvad norgakesed tagasi armastuse eest: „Armastus on hirmus haigus. An-naks Jumal, et ma kunagi tema ohvriks ei lange! Mõeldagu ainult: mu rahu, mis saavutatud nii raskest, puruneb: mu meelepärased mugavused hävinevad, mult rõõvitakse mu elu reeglipärased, mu kallid vabad tunded! — Üks kõrvalhüpe? Kas suudan aga sellele vastu panna? Kuidas päästan end jälle sellest?“ — Ja nad vajuvad oma igapäise elu rahuliku mugavusse. Ja juba ainult mõtte juures armastusest värisevad nad.

Tugevad aga hüüavad ta järele. Neid ei kohuta see kohutav, vajaline, jumalik kriis. Nad teavad, et hinged laskuvad armastusse, et sealt veel õilsamana välja tulla. Kas maksaks elada, kui ei tuntaks armastuse võrratuid rõõme ja valusid?!

2. Suur kirm on lõpmatult haruldane. Et teda tunda, peab omama hinge suurust. Väiklasis, enesest rahuldatud olendeis ei või ta kunagi tekkida. Ja ometi pole kedagi, kes ei arvaks, et ta on tundnud suurt kirge. Kui pull oskaks rääkida, siis ütleks ta lehmale, kes ta juurde toodud: „Ma armastan sind hullumeelselt!“

3. Kehalist armastust iseloomustab Stendhal päris lühidalt: „Ilus talutüdruk — jahikäigul.“ See on üks norgemaist mõttevaldusist selle suure kirjaniku suust.

Ma ei usu, et tol ajal võis jahil sageli kohata ilusaid ja meeldivaid talutüdrukuid. Meie ajal on selline saak haruldus. Süüdi on siin muidugi salaküttid.

Noor, ilus talutüdruk, keda kohatakse jänes taga ajades, ei ole just päris puhas, ta lõhnab ebameeldivalt ja ilmutab äärmist oskamatust. Lah-tise taeva all ei või teda lahti rõivastada. Peab olema rohkem kui nälgjas, et leida tõelist mõnu sellises

puudulikus läbikäimises. Elukutselised kingivad meile kehalist armastust kunstiga ja peensussega, — ümbruses, mis loodud armastuseks; mitte metsavahi tuleku hirmu all, limukate ja vihmausside keskel, vaid soojas toas, lukustatud uste taga, peente linade vahel.

4. Armastuse algus on rahutu, ebamäärane, nagu jõgede alguski. Näib küllalt olevat vähemastki tõkkest, et algava jõe nire suuna muuta. Niipea aga, kui ta on leidnud oma alla-poolle langeva tee, ei suuda teda seisma panna ei ükski jumalik ega inimlik jõud. Kõndlalt voolab ta — kuigi paljude käänakutega — mere poole, mis teda kutsub...

Sama lugu on armastusega. Ehk saab teda tekkimise silmapilgul lämmatada? On ta ärganud — on juba hilja. Nüüd viib ta meid peatamatult edasi; kuni mereni, kus lõpevad ja kaovad kõik jõed...

5. Ettevaatlik mees ütles: „Kui näed naist, kes sulle meeldib, — põgene enne, kui õpid teda tundma.“ Sama hästi võiks ära öelda elust.

6. On armastajaid, kes ülepea kaela otsisid kaugusi, et teine teise eest põgeneb. Hirm tegi nad meeletuks. Nad ei teadnud, kuhu minna, ja leidsid endid väsinult, poolsurnult teineteise käte vahelt.

7. Ainult kurvameelsed unistajad väidavad, et armastus, isegi õnnelik armastus, ei anna muud kui pettumusi. Kaks olendit aga, kes teineteist armastavad ja teineteisele kuuluvad, teavad, et neile pole olemas teist õnne peale selle, mille eest nad vastamisi tänu võlgnevad teineteisele.

Kire draamad teie kõik ühinemist. Kas võib see, mille pärast inimesed oma olemasolu kaalule panevad, see

Mõtted mullasse...

„Täna mu mõtted rändavad mullasse, varjuksid talmistu-teid...
Lähtuva päitese viimseesse mullasse suretan lootuseid...“

„Täna mu mõtted rändavad mullasse, — põrmu valu ja rõõm...
Täna mu mõtted rändavad mullasse: viimne jood' elu-rõõm...“

„Täna mu mõtted rändavad mullasse, ihates valituse-tõtt, mille tõd hülgasin, heitide mullasse, tui oli väsitav rutt...“

E. UIBO.

Inimesed arvavad, et nad valeda oma halba seisukorda päästavad, — kuid ei, küll aga halvemale viivad.

Kõige rammusam maa annab kõige enam ümbrohtu.

mis neile on kõrgem aust ja elust, kas võib see olla alaväärtuslik, eimidagi, pettumus?

8. Üht naist võib nii armastada, et unustatakse söömine ja uni. Niikaua, kui pole teda omatud, ei teata veel midagi rõõmust või pettumusest, mis temaga üle elatakse.

Tema ees palvetatakse; tehakse tuhat rumalust, et teda võita; ja muutub nõrgaks, annab järele. Pärast kaisutust saab ta mõnele ükskõikseks. Ollakse pettunud; ei armastata teda enam.

Ükski asi ei saa siin ette õpetuseks olla. Kõik endised kogemused on kasutud. Igakord seistakse jälle millegi uue, tundmatu ees. Teadus võib teha tuhat edusammu, selles aga jäävad õpetlased sama teadmatuks, kui tänapäevalgi. Sest siin on ainsaks otsustajaks tegelik katse.

Selles on põhjus, miks nii paljud naised kahtlevad. Nad teavad, et vanutamisest, töötusest, mis käivad eel, on sisutud sõnad, ilma ühegi kindlustusest hõmbe eest. Nad teavad, et järelandmist tuleb lunastada oma kehaga. Suur on riisiko...

Onnaks on naised julgemad kui mehed... Aug. Peips.

Ainult see ei eksi, kes midagi ei tee.

Kurbust jagatakse ainult sõbraga, — õnne igatihega.

Armastus on kõige hõlpsam andja, aga ka kõige toorem võtja.

Surnute pühal.

Sammub palvetuuli üle kalmude; vaikne lein ja valu üle põrmude...

Mälestused käivad elupikka teed, nagu luiged kaebel, nagu sügised...

Mälestised vest'vad juttu õnnelist... Aga tunnistades — risti, kadumist...

Ja jääb ainult palve üle kalmude; vaikne lein ja valu — põrmust põrmusse...

E. UIBO.

Hinge pühapäevad...

Nood suve hämar-valged ööd, mil uinuvad hiied, maad, veed ja inim-askeldused, — nood hämar-valged ööd on mu hinge pühapäevad...

Noil hämar-valgeil ööl poen üksildusest üksildamasse paika ning tunnen hinges salavärinat kui õndsust...

Noil hämar-valgeil ööl ohverdan muisteste hiite urikivile palveid, mis tummud ja mõistmatud kui mineviku valud...

Noil hämar-valgeil ööl kõnnin sügavalt läiklevate jõgede kaldail ja vaatan, kus näkineid jahutavad mu igatsuste tülkangaid vee kohal...

Noil hämar-valgeil ööl pühitsen oma vabastumise võidu pidu ning kutsun küllaliseks vaikuse ja südamerahu.

Noil hämar-valgeil ööl tunnen Oma Issandat õnnistavat mu tundmuskogudust ja lohutat rindadest purskavast sõnatud oodid — põrmust taevani!..

ERVIN UIBO.

Ets Erilase kiri „ABIELEHELE“.

Kui must kass vastu tuleb.

Ühel hommikul voodist tõustes oli mu tuju nii lõbus ja roosiline, nagu tavaliselt ainult neil pühapäevail, mida veedan kusagil metsas koos sõpradega, pidades lugu vedelikust, mis Riigi viinalaost valatud pudelitesse ja alul tundub väga mõrudana, kuid lõpuks ikkagi üpris magusaks muutub.

Vaeu olin aga toast väljunud, kui mulle vastu tuli süüsmust kass, silmitsedes mind õelate ja pahaendeliste pilkudega, nii nagu oleksin ta eest mõne rasvase roti kinnipüüdnud. Et too sõge loom, kes pidavat olema põrguvürsti lähem käsilane, võib tuua ainult õnnetust, arvasin kohe, hakates endamisi arutlema, milline võiks küll olla õnnetus, mida kuulutama tuli kass.

Tehes otsuseks, et ma kogu päeva kestel kordagi autoga ei sõida, politseiniku kohal kõvasti ei aevastata ega ühegi teise mehe naise juurde ei lähe. Mõitlesin enesest eemale peletanud olevat kõik pahad vaimud, pidasin sõna, pidasin nii hästi nagu see üldse võimalik, ent see kõik-kõik oli asjata. Õnnetus, mida kuulutas too neetud must kass, tuli siiski nii raskelt ja nii äkki, nagu alimentide protsess poissmehe kaela.

Ei olnud see aga, nagu arvab ehk mõni, ei maksuinspektor, kohtupriistav, kuri võlanõudja või petetud pruut, kes sootuks hävitas mu hea tuju. Ega polnud see ka äärmiselt või postiteel saadetud tulumaksu leht, sest esimene, tänu taevale, pole mul

praegu, teise pärast aga tehti mulle, nagu igale kolmandale korralikule kodanikule meie päivil, oksion juba mõõdundud nädalal.

Oh, ei! Sel korral laskus õnnetus ei mitte mu turjale, vaid lõualuude vahele palju-palju raskemal kuulul, kuna mul hakkas valutama — hammas!..

Oh, Jumal, Jumal!.. kui teie vaid teaks, milliseid piine ma sellepärast pidin kannatama! Kolm korda olen olnud abielus, kahe ämmaga tuhat ja üks korda kakelnud, kolmel riigikogu istangijärgul peetud kõned ära kuulanud ja lugemata rea teisi piine kannatanud, aga nood kõik olid otse naeruväärselt väikesed selle viimase kõrval.

Alul püüdsin kannatada vaikides valu, loputades suud soojaja külma veega, nii nagu õpetas seda armas täditütar. Minu veemõõtja arve kasvav tolle toiminguga juures küll kuus korda suuremaks, kui see tavaliselt oli kuu lõpus, ent see mis endiseks jäi, oli hambavalu. Nähes, et tulla-vail, kes mu häda kuuldes, olid tulnud mu man, vee väljaviimine, käis ka üle jõu, lõpetasin tolle toimingu, viskusin pikali voodisse, kisedades neile, kes kogunesid mu ümber:

„No, aidake! Aidake siis ometi. Andke roh, andke, mulle rohtu!.. Roh-tuut!“

Sõber Peeter, kes alati mu eest otse vennaliku armastusega hoolitsenud, tormaski neid sõnu kuuldes välja uksest, tulles mõne minuti pä-

rast tagasi sületäie pottidega ja pudelikestega.

Need kõik pidid olema rohud, mida ühele või teisele andnud hambaarstid. Muidugi proovisin läbi need kõik, ent hammas, — see hakkas ikka enam ja enam valutama.

Siis hakkasid rohte tooma ka kõik teised. Keegi teadis, et pettoleum peletavat valu. Jõin seda tervelt kolm liitrit — asjata! Jõin veel bensini, naftaliini. Kolm vett, karbooli, denatureeritud piiritust, koera piima, hobuse higi, sõin püssirohtu, humdisavi, hiirerasva, kingakreemi, lasin teha tõkati, sinepi, türgipipra, vankrimäärde ja tõrva kompressi, sest kõik need asjad pidid paugupealt pühkima valu, nagu käega, nagu seda üks või teine rääkida teadis. Aga minul, — mida rohkem ennast rohitsesin, seda põõrasemalt hammas valutama hakkas.

Soigusin, hüüdsin appi ja kisedasin, sest enam ei valutanud mul üksinda hammas, vaid kõik-kõik kohad. Mu akna taha kogunes uudishimulikkude parv, kogu tänava liikumine iäi seisma ja peremees, kes on puru kurt ega kuule isegi piksekärgatust, tuli ja käskis mind korterist välja kolida, kuna ma oma kisaga olevat ülesse äratanud tema pealelõuna uinakust.

Olin meeleheitel, otsisin revolverit, et oma maiaset teekonda lõpetada ja tormata teavasse pärima Jumalalt, millise patu pärast mulle kaela saanud sellise piina.

Ent sinna ma siiski veel ei jõudnud. Hetkel, mil voodipeatsist leidsin revolveri, hüüdis äkki mu vanema imestades:

„Aga, Ets, miks sa ometi ei lase arstil haiget hammast välja tõmmata?“

„Miks?“ kisedasin. „Aga sellepärast ometi et teie, põikpead, seda mulle varem meelde ei tuletanud!“

Tempoga mis kadedaks oleks teinud isegi Paavo Nurmi, sõõstusin uksest. Oma õnnatuseks kohtasin aga värvaval kassi, kes hommikul mulle vastu tulnud, kättemaksuhimulisena nagu solvatud naine tormasin kassi kallale, hakates teda kägistama ja pigistama nii hästi nagu seda oskasin. Kuna mõlemad karjusime, kass valu, mina aga viha pärast, tekkis uus inimeste kogumine. Ja peagi tehti mulle protokolliid loomapiinamise, avalikus kohas lärmitemise ning tänavauummistuse tekkimise pärast. Ent kassile ei teinud keegi protokolli inimese piinamise pärast, kuigi see neetud loom mu käed veriseks oli küünistanud.

Lõpuks jõudsin siiski majja, kus teadsin elavat hambaarsti. Tormates sisse uksest, nägin taas askeldavat umbes kuupeudalist prouakest.

„Ai-ai-aidake!“ kisedasin talle, „Ruttu, ruttu, ruttu! Muidu...“

Manades esile naeratuse, lausuti proua rahustavalt:

„Kannatage vähe! Tean! Sellised olete teie, mehed, kõik, kaotades siis ikka pea... Tean, tean!“

„Ruttu, ruttu!“ ahastasin. Kuid proua ei näinud ruttavat.

„Kas esimene?“ küsis ta. „Iah, esimene iah...“

„Mõistan siis teid“, seletas ta edasi. „Armastate vist oma abikaasat väga?“

„Aga, kellel siis?“ imestas nüüd proua. „Oel? Pruudil? Armukesel — pardon — sõbrannal?“

„Ah, ei!“

„Aga kellel siis? Teil omal ju ei saa...“

„Kuidas, kurat ei saa?! Kas siis ainult naistele valutavad hambad? Annaks Jumal, et see oleks nii!“ Karjusin vihaselt.

„Hammas on teil siis haige?“

„Ja-a-a-hhh!“

Proua hakkas nüüd naerma.

„Olete ehk, härra! Olen äärmiselt emand. Hambaarst elab üks kord alama!“

Lõpuks leidsin siiski hambaarsti. Nagu vihane hüään tormas see mu kallale, tõmmates välja hamba, mis oli — terve!..

„See, see siin. teie, ees!“ Kisedasin.

Ja edasi? Ons ime, et peale kõiki neid piine hakkasin märatsema ja lõhkuma asju, mis olid arsti kabinetis. Ma pole jõumees, kuid kohale kutsuti siiski neli politseinikku, kellest üks oli meister poksis. Alles selle mehe tubli rusikahoop vabastas mu valutavast hambast.

Kaks päeva hiljem seisn kohtu ees. Mind süüdistati loomapiinamises, lärmitemises, tänavauummistuse tekitamises, võõra mõõbli lõhkumises, politseile vastuhakkamises politseinikkude peksumises ja ma ei tea milles veel.

Nagu see seadustes ettenähtud, koostati kõik karistused. Kuid kolm kuud tuli minul siiski istuda.

Sellepärast, lugupeetud lugejad, oli ka minu viimase ja praeguse kirjake vahel nii pikk vaheaeg. Ma ütlen kõik on selle neetud kassi ja hambe süü!

Ets Erilane

Esimene armastus.

Aleksei Sinisalu.

Lõhnavaist õitearoomist uimastatud, joobunud magusast õiemahlast, pea täis kihavaid mõtteid ja arvamusid ning rinnus suur rahulikkus kõigi üle, nii mõtiskledes lamas keset õitsevat lillede merd Rannus Randimäe. Ta oli õnnelik, sest võis armastada ilusat neidu, neidu kelle silmade vaade paneb meeste südamed kiiremini tuksuma.

Oli kevad. Maa lõhnas, tulvil täis kirevaid lilli oli maakamar. Päikese soojendavate kiirte mõjul elustub kõik. Säravas on uus maailm oras kirjus värvikülluses ja kirevuses. Lõhnab... uimastab... Kuis sumiseb ja põriseb metsaalune. Tuhanded mesilased kannavad õietolmu omi väikeste tarudesse, lenneldes sumisesed õiet-õiele. Kaunist kevadist loodust täiendab veel tuhandete lindude laul. Kuis hõljub tuuleke, sahistades salalikult puie lehti. On vaikus, rahu kõikjal. See ümbrus teeb iga fanaatiku rõõmsaks, lõbuvaks.

Samuti kui loodus oli ilusamais õite-õites, ehtis õnn ka Rannuse südant. Lameledes keset ilusat loodust, tundis Rannus palavat igatsust tolle neiuks järele, kes oli võlunud ta südant. Kuis valdas ta südant isäraline magus tundmus. See oli armastuse esimene hoog. Rannus igatses ta järele. Kuis võludis need põhjatud sügavad silmad Rannust. Kui unistav, paitav on nende pärlite vaade. Ja need veripunased huuled! Ah! Rannus tahaks neid huu- li suudelda, suudelda lõpmata. Min- gi tajumatu kirehoog valdab alati Rannust, kui viibib ta koos ühes Nooraga — oma kallimaga. Rannus tahaks kaugele, kaugele minna te- maga. Sinna, kus valitseb ja säilib igavene kevad.

Noora! Noora! Rannus tunneb su järele pöörast igatsust. Ta mõtleb su peale päeval, ööl — alati. Sa oled vallanud tema sügavhingele südame. See boheemlane on vaimustatud hõljus magusa viirukina õhus, tundis hingates sisse värsket aroomi, mis sinust, ilusamast naisest.

Ja lameledes keset lõhnavaid lilli, Rannus, kuis kogu ta hing ikkas ainult teda — Noorat...

Nägu särades õnnest, vaatles Rannus taevast jooksvaid pilvetaasikesi. Seal eemal, kauguses, naeris talle armas neiu näoke vastu — valgete

hammaste välkudes. Ja see näoke kuulus — Noorale.

Ei! Rannus ei jõudnud enam va- litseda oma sügavaid tundeid. Need pakitsesid ja otsisid väljapääsu... rahuldust. Täitmatu hõng asus Rannuse rinda, nii rammestav, väsitav, kuid ka ühtlasi ergutav tegutsemi- sele.

Rannus kargas istukile. Tõusis püsti. Vaatles ümbrust. Kui kaunis oli kõikjal. Noorus on valitsemas südameis. Hõiskeb hing ühes tärkava kevad-loodusega. Elu on nii kena ja ilus. Veetlevad on mitmesugused ku- jutud kangastused, mida esile on ma- nanud õrnemad tunded. Saatus on olnud senijani Rannuse vastu hea- tahtlik. On näidanud Rannusele ikka lahket palet.

Rannus suvitas. Oli pööranud lin- nale selja. Maha oli jätnud ta näriva ajaleheneegri töö, mis ju küllalt oli sõõnud Rannuse närve. Ja see suvi- tamine meeldis talle, sest Noora oli ju ka ligiduses — suvitamas.

Uuesti viskus Rannus pikali lillede keskele. Vahtis taevast, murdis mõ- ne lillenupu ning vaatles puid ja põõ- said ümbruses. Rannuse vaimusilmas meelitusid ilusamad mälestised, mõõ- dunud õnnelikud tunnid, mis veede- tud Nooraga.

Ilusail varasuviseil õil, kõndi- des käsikäes metsa all, vaadeldes tõusvat kuud ning nautides õõ sala- päralist vaikust, tundsid mõlemad rinnus pakitsevat tungi, mis ihkas valla... See oli armastus... sügav armastus. Ja, ja... palju oli sarna- seid öid, mil rinnus põles kirgede tuli. Esiti meelitus Rannusele üks unustamatu õõ ilus vaikne suviöö.

Kui päike juba ammugi oli va- junud oma unevoodi ja punased pil- velooidid tõmbusid aeglaselt koemale ning punane kuuketas oma "ina pis- tis välja metsa tagant — sammus Rannus mööda metsateed. Ta oli ük- si. Õnn täitis ta südant. Rannus "tau- tis metsa salapäralisust ning ääretut taevaavarust, mis paistis põhjatult sügav olevat. Ohk oli nagu sooja leitsakut täis. Oli mõõdunud järele päev, kadunud igaviku rüppe. Aga aegamööda kadus päevase kuumuse lehk, andes maad jahedale suveööle.

Rannus vilistas. Sammus vastu oota- vate õnnelikule juhusele. Ah! Seal paistis juba tema. Seisis seal nii veetlevana ja ilusana. Noora! Noora!

Kuis põksus Rannuse süda. Rannus kiirendas omi samme. Ta tormas Noora juurde ning haaras ta süle. Kajsutas, suudles teda kirglselt — kuumalt. Imes ta huuli joobumusega, ahnelt, nagu oleks imenud neiu huu- lilt elumaha. Ah! Kuis tundis siis Rannus armastuse lõõma, mis põle- tas, oli valus.

Nad istusid maha. Rannus haaras neiu süle. Vaatles neiu ilusaid ke- havorme, ta paljastatud õlgu, millelt langenud kleit. Ja need silmad... silmad — ning nood väikesed puna- huuled. Uuesti haaras Rannus Noo- ra embusse ning suudles, suudles... Nad hingeldasid. Tundsid üksteise lähedusest joobumust, hurmavust. Nende näod lähendasid, silmis pee- geldus iharus. Kogu keha valdas mingi tung, magus, ärritav. Rannus oli kui joobunud. Ta kallistas ikka, ikka. Surus neiu rinnad oma keha vastu. Ah! Kuidas need tuklesid. Noora andus Rannusele armastusega, kirega ning uimastava joobumusega. Ei pannud ta vastu nooremehe kal- listusile ega suudlusile. Need kaks inimest olid õnnelikud sel kuuvalgel ööl. Ja kui nad pärast väikeses paa- dis liuglesid jõe hõbedasel veel, udu hõljudes ja tõustes, valdas neid nagu mingi uimastus, mis oli rammestav.

Noora oli neil puhkel ikka väsi- nud. Ta ihkas siis puhkust ja rahu. Ja niisuguseil õil ei tulnud sagedas- ti Rannusele uni silma. Teised ütlesid: Rannus minevat kõhnaks. Ar- vasisd kõik põhjused kokku selle tõe- tuseks.

Aga Rannus teadis mis mõjus ta peale: see oli armastus! Noora eest annaks Rannus isegi oma elu, kuid kaotada ta teda ei taha. Ja lamele- des nii selili keset lilli, mõtiskles Rannus mõõdunud aegade üle.

Rannus hüppas uuesti püsti. Hõõ- rus silmi ning vaatles ümbrusse. Ah — sel taamal paistab ju tema. Te- ma on see, jah, oma roosas kleidis ja lehvivate juukstega. Näe, ta on näinud ka Rannust. Tõmbab käega. Tule! Tule, kallim! Vist nii ütleb ta. Rannus kahmab kübara ja kepi ning jookseb tema poole. Näe, seal nae- rab ju Noora kelmikalt. Ah, kuis pil- luvad ta silmad pärleid, valgeid... valgeid... Aga ta varjab kätega päikese eest silmi ning ainult nae- rab, naerab...

Õnnelik abielu tunneb ainult kol- me asja: mees, naine, laps.

*

Kõige suurem kättemaksmine on mandeksandmine.

Mõtlik hommik.

Rõõsk valgusilme sala huljub ilma ja pehmel paistel valgub üle maa; ja üle õue liugleb hääleta ning aknalt teretades ärkab silma...

Õhk, palgel punetavalt, õhkub külma ja hommik-karguses keel tummund, sõnata... Meel mõtlik, palvel nagu seisaks ka, eel laskumise argitööde hõlma. —

Nii hommikutest köitub päevi-kett, ja üle palvete me — saatusnaer, kui õhtul võrdleme, mis soovest teht'...

Ja nagu koletise siluett ka päiksetõusust loivib vari — Aeg, käes elutööde täitumatu leht...

ERVIN UIBO.

Kosjasõbifaja.

O. Siilasilla.

Nad istusid kõrvuti diivanil, ja nai- ne pani kää mehe õlale.

„Aga, Frits, mis sa arvad, kui härra Tarala võtaks õige mu õe nai- seks? Ta on korralikkude elukomme- tega ja muidu tubli poiss.“

„Ah see uus sell?“

„Tema jah.“

„Hm, ei ole leita nõu. Kardan ai- nult, et see uhke poiss vahest ehk põlgab Helmi vigast jalga.“

„Lubame talle pulmakingsiks vana- ma selli koha äris, küll siis juba Helmi kõver jalgi sirgemaks muu- tub“, arvas naine tarmukalt.

„Muidugi võib ka seda“, andis mees kohe järele. „Tekib ainult küsi- mus, kes ajab nende vahel selle asja korda? Nad on ju mõlemad nii hä- belikud.“

„Jäägu see minu hooleks“, ütles naine. „Räägin mõlematega.“

Hans Tarala, milline võrratu noor- mees! Polnud palju öeldud, kui suu- re kaubamaja omanik Frits Seele naisele tähendas, et ta on uhke poiss. Tema kingadel ei olnud nal- jalt tolmukübemetel asu, kaelaside- med olid ikka hästi valitud ja riide- d nõtetasid aiva kõlneveest. Ei saanud kuidagi teda kõrvuti seadida ta peremehega, kes vaatamata enda neljakümneistmele aastale tuletas meele samblaga kaetud jändrikut pa- ju tiigi ääres. Proua Seele pidi te- maga küll tulist vaeva nägema, sest

juba aasta läbi oli käinud ta temale õhtuti oma haigejalgsed öde kiitmas, kuid pulmadest ei olnud sellele vaa- tamata, poolt silpigi kuulda.

Õhel õhtul, kui naine jälle kadus selli tuppa, otsustas ka mees minna sinna, et aidata naist ta raske- töös ja omaltki poolt öelda mõni sõ- na Helmi heaks. Ta rasked ligine- vad sammud ei jäänud toasoliiale arvatavasti küll märkamata, sest en- ne veel kui ta suutis vajutada ukse käenõudele, libises naine selli põl- veotsalt toolile.

„Noh, härra Tarala, kas teie selle- pärast ei taha hakata naisemeheks, et poissmehena on teil igas asjas vabad käed?“ küsis herra Seele naeratledes.

Sell sattus kohmetusse.

„Ega mina midagi, ta ise tuli iga õhtu siia... võrgutama...“ kahis- tas ta ahastades.

Mehe silmadesse ilmus kurjaennus- tav läige, naine nägi seda, lõi selli põlvele ja ütles:

„Jah, ma võrgutasin teda kuni ta jäi nõusse Helmiga abielluma. Puh- aga ei tule pea, sest uue elu alus- tamiseks läheb tarvis rohkesti raha.“

Härra Tarala sai endise meele- kindluse tagasi ja valetas:

„Muidugi abiellun ma Helmiga, aga ma ei või teda ometi nelja palja- seinaga vahele tuua!“

samas ka toitu vastu võttis ning siiski kuidagi elust lahkuda ei või- nud.

Ei, Frederik Mensa ei saanud kuidagi sellest ilmast lahkuda! Ta lamas juba terve aasta voodis, langedes päev- päevalt ikka suuremasse lapsikusse. Ta sõi palju, ja tema füüsiline jõud ei kahanenud sugugi, kuid vaimuliselt oli ta hoopis tuimaks muutunud. Kui talt midagi küsiti, siis ta aina pobisas: „Bo-bo-bo!“ vehkides tundide kaupa kätega õhus, tehes arusaamatuid ja mõttetuid märkusi ja tähendusi. Päev-päevalt muutus ta viletsamaks, kuid igal hommikul ärkas jälle värskena ja paremas tervises — nii et surm ei suutnud temast kui- dagi võitu saada. Õngekeerajale oli ta täiesti Jumala ristiks.

Õngekeeraja ja „Kena“ vahel sobis kentsakas sõprus: nad mõle- mad tundsid igavust Brahmaputra pärast, ja mõlemad tahtsid talle Bergeenisise kirja kirjutada, kui neid mitte hirm talumats-Ole eest ei oleks tagasi hoidnud.

Raskelt ja inetult liigub „Keha“ edasi-tagasi mööda õuet. Ta kan- nab puid tuppa kõikide ahjude kütmiseks, ja seljataied, mida ta iga- kord toob, ou harukordselt suured. Kuid tema käik on aeglane, ja tema samme võib juba teelt kuulda, kui möödub, raskelt takti lütes oma karkudega. Suured seljataied, mis see mees enesele selga upi- tab, ei tähenda sellele hiiglasele mitte midagi. Ta võib isegi kausa seista ja iga vastutulejaga kaua kõnelda. Ning see ei tähenda talle veel midagi. Aga kui kõnnib, siis on ta ettevaatlikum kui mõni laps. Kõõ- gis viskab ta oma koorma maha põrandale, ja sealt siis kannab väikeste sületäitena mööda tube laiali. Nähtavasti teeb ta seda kartuses, et trepp võiks muidu veel järsku murduda. Vähemalt näib ta seda kart- vat.

Kuid sõprus „Keha“ ja õngekeeraja vahel on veel kentsakam just sellepärast, et see kabiseb igasugustest naljadest ja pilgetest õngekee- raja poolt. Kaval õngekeeraja püüab end hoida kartmatus kauguses sellest tsüklopist ja siis algatab ta mitmesuguste kentsakate ja nalja- kate sõimunimedega mängu. Ta oli isegi ühe erilise linnulaulu „Keha“ kohta luuletanud. Ootab hiiglase väljatulekut puukuurist, vilistades tema käigu takti järele. Kogu aja, kui „Keha“ mööda õuet komber- dab, kõnnib õngekeerutaja tal kannul, vilistades ja siristades taktikind- lalt. Natukese aega kõnnib „Keha“ üsna kannatlikult, rahulikult, siis aga sibab jalgega, et takti segi ajada. Kuid „laululind“ ajab kõnna- kule takti järele, ja siristamine kestab edasi. Pääsmine on ainult kõõgiukse juures. Siit aga vahib „Keha“ jõllis, punetavate silmadega tagasi. Ja mis te arvate?! — Õhtul on ta jälle endiselt heasüdamlik, lahke.

Hartvigsenil on üliveidrad tujud ja fantaasia. Ükskord küsis ta poes minult, et kas ma ei võiks talle juhatada kõige lihtsamat teed Jeruusa- lemma.

Seal viibis toll korral mitu ostjat, laplane — Gilbert, viina leti juures juues oma 2-3 napsi. Arvate, et Hartvigsen andis mulle selle

— Ei, neil on ikka tõsine soov sinna reisida.

— Või nii, või nii! Milline tõusik! Nüüd ei ole tal enne rahu, kui kõik omad krossid ära kulutab. Mis tal siis viimaks ülespidami- seks veel jääb? Reis Jeruusalemma? Sinna viib tuhat teed. Sinna rändab neid palverändajaid igasuguseid! Kas nad on siis teil nii usk- likkudeks muutunud?

Äkki ülem muutis kõnetooni ja hüüdis:

— Aga siiski, pagan võtku neid! Mis Roosa siis selle kohta arvab?

See küsimus tuli mul esimest korda nii ootamatult, et ei mõist- nud selle kohta sõnagi lausuda.

Ülem kõneles veel ühest ja teisest. Kord kõneles niisama, siis vaikis uuesti, siis rääkis jälle midagi muud. Lõppude lõpuks ei leid- nudki ta seda ideed nii mõttetuks ja jätkas edasi:

— Aga võib-olla saavadki sellega ka hakkama. Edvardakesel on juba küllalt tarkust nupus! Jah, ja mispärast ei võikski nad siis üht sarnast lõbureisi omale lubada, et elus ka midagi peale selle Sirilundi urka näha? Sõidavad kord ka teistsugustele maadele, kallastele, kus päike soojemalt paistab kui siin, kus meres elavad lendavad kalad, kus inimesed käivad siidiriideis, kus meestel punased tuttmütsid, kus suitsetakse sigarette... Jah, mida rohkem sellest mõten, seda enam kaldun arvamisele, et tarvis tingimata sõita, tarvis meie provintsi halli- tust maha raputada. Nõnda öelge ka neile! Ah, teie, noormees, ei tea veel mis Kreekamaa on!..

Ülem sattus juba vaimustusse ja hakkas avaldama omi tõsiseid, tundeid, mida ta alguses sugugi teha ei tahtnud. Ta elavnes, meele- tades, juhtumeid kaugetest maadest, kus kord kunagi viibinud, ja tema silmis lõi särana.

— Mõelge ometi! Kas nad tõesti nii kaugele jõuavad! Ja neil on täielik õigus: see on suurepärane mõtel! Nad sõidavad tingimata läbi Kreekamaa... Teie küsite teed Jeruusalemma? Sinna viib ainult üks tee: nad sõidavad kalalaevaga Bergenist Vahemerele ja sealt Kree- kamaale. Seal ei ole Jaffa enam kaugel. Ja Jaffast arabia ruunadel Jeruusalemma! Nõnda neile otsekohe öelge. Kirjutan neile heamee- lega maršruti üles... Kuradi naine on see Edvardakene nüüd küll!..

Päev pärast seda ilmus ülem Schöning maršrutiga minu juurde, kus isegi oli reisukaart üles joonistatud. Vaat', nii huvitatud oli ta sellest reisust. Ta nagu põles tules!

— Nad istugu kohe Bergenisse sõitvale postilaevale, seletas ta.

— Seal sõidavad praegu kalalaevad Vahemerele. Ah, katsuge siit mahajäetud kolgast enne talve tulekut välja pääseda. Nad sõitku sinna, kus kasvavad palmid. Aga kallastel kõnnivad inimesed siidi- riideis. Kas ei sooviks teie neile tõlgiks kaasa sõita? Teie ju oskate ingliskeelt?..

— Eil

Õnn tulevikus.

Aleksel Sinisalu.

Hämaralt hõõgus laual asuvast lambist valgust. Tuhmina langes valgusküür laiale diivanile, millel lebasid mees ja naine. Rasked, mustad aknaesirtoed takistasid tänavahelinaid sissetungimast. Toas valitses vaikus. Kaminast imbus mõnusat soojust, lootes nii rammestavat väsimuse-üüme inimesile toas.

Naine vaatas mehele oma suurte sinisilmadega otsa. Naise kitsas suukene oli avatud ning ülemise huule paljestudes välkusid ta lumivalged hambad. Valged käekesed silitsid mehe käsi, mis puhkasid naise põlvi. Blondjuuksed salakudena rippusid alla ta piimvalgele kaelale.

„Egon! Miks tahad minust lahkuks? Miks jääd nüüd mind maha! Olen ohverdanud sulle kõik: oma nooruse ja süütuse. Olen sulle pakkunud oma ihu, oma hinge. Ja sa joid — joid... Imesid elumaha minust. Arvad, et mu ihu on rüvetatud. Oot! Olen ainult sulle andunud ja ei kellelegi muule. Ning nüüd jääd mind nii raskesse seiskukorda, nüüd mil olen emaks saamas!“

Naise paluv vaade oli sihtitud mehe silmisse.

Mehe silmad tuksatasid. Ta mõistis seda naist, tema tundeid aimas mees.

Minu mõte.

Minu mõte — see on tuli — küüsis uudsel maal... See on kannatuse vili elu okasraal.

Minu mõte — see on rünnak, välja minnes koiduga. See on julge, kindel olek tõrvikute loiduga.

Minu mõte — lootusküli: elu — ilmas paremat; tagurlaste leeris tüli — võita nende ahelad.

Minu mõte — väljavaade niiskes kevadöös. See on paremuse aede vabastavas töös...

Joh. Pettai.

Oo — ta oli armas naine. Naine, keda peaks armastama igavesti. Mehe vaade oli kusagile kaugusse sihitud. Tuhanded mõtted keerlesid ta ajudes. Ta arvas nagu vaimus nägevat oma väikest last ja tema õnnelikku ema, kes õrnalt õõtsutab lapsukest kätel. — Kas tõesti peab jääma see naine siia ilma nagu mõni mahajäetud tänavatüdruk? Ja kui see nii sünniks, siis on ainult tema, mees, süüdi selles. Too naine oli temale andunud. Oli usaldanud meest piiritult, oli oma ihu talle pakkunud; mitte prostitutsiooni otstarbel, vaid puht armastuse pärast!

„Egon! Miks sa ei vasta? Kui teaksin kallis Egon, miks tahad minust lahkuda, mis põhjusel! Ma lohutaksin siis vähemalt sind! Aga sa ei räägi. Sa vaikid...“

„Silvya! Sa ei saa aru minust. Olen sind petnud! Tean, et oled hea naine, kuid mina pole sinu väärt. Olen hüljatu. Sa tõuka mind minema nagu järist! Olen sind, süütu nais- henge, võrgutanud, ahvatlenud patusele teele. Olen petis — petis!“

„Egon, mu kallis poiss!“ Pisarad voolasid mööda Silvya põski alla. Egon kuivas ta silmi ning kõneles:

„Ütle, et sa ei salli mind! Et olen igavene... noh, ütle, ütle ometi midagi!“

„Mul on kurb, Egon! Miks oled sarnane? Ma ei tõuka sind enesest. Ikka kannan alati su pilti südames.“

Egon mõtles. — Miks oli ta seda naist petnud? Naine oli lootnud ilusat tulevikku, kuid nüüd vaatas vastu must kuristik.

„Sa ehk ei andesta seda mulle? Olen sind valusasti petnud. Rääkisid, et sind rõõmustada, et olen rikas, kuid see oli vale. Olen vaene! Mu tulevik on tume. Ma ei armastanud sind. Ma ainult tahtsin su ihu, kuulled, sinu ihu! Aga nüüd tahan su südant ja hinge. Armastan sind meelelt, aga ma ei tohi sind armastada. Olen sinu põlguse vääriline. Mul pole ühtki lootust tulevikku. Parem lahkun sinust, igaveseks — igaveseks ajaks!“

„Sa oled hull, Egon! Sa tahad surma minna. Ei! Ära tee seda! Kas nüisuguste naeruväärt mõtetega tahad mind maha jätta? Jäta siis, kui see sulle headmeelt teeb, kuid

üksinda vaevlema siia maailma jään! Ei! Ma pole nii nõrk, et kokkum tuleviku ees. Suudan ehk ka üksinda teed rajada tuleviku poole. Aga tea, sind armastan igavesti! Sind ma ei põlga!“

„Silvya! Need on su andestuse sõnad! Oo, armastan sind igavesti. Ma ei lahku! Jään sinu juurde ning kahekesi tahame rüürida õnne poole. Tasandame teed endi lapsele.“

„Meie lapsele paneme ka nimeks Egon. Eks ole! Ta on vist muidugi sinu moodi.“

„Ja kui õnnistume tüdrukuga, siis paneme nimeks Silvya.“

„Kannata! Tulevik toob selguse. Toob ka õnne ja rõõmu. Ma teadsin juba, et sa ei lahku minust. Eks ole nii, mu kallis Egon!“

„Sul on õigus.“

Õrnalt haaras Egon naise blond- peakese ning suudles ta punahuuli pikalt — pikalt. Ning nii tahtsid ka nemad koos püüda paremuse poole, tuleviku õnnemaale.

Etsi kurvalt lõppenud armulugu.

Eduard A. on noormees nagu neid palju. Kui päevatöö lõppenud, paeluvad tema huvi, nagu see on mit- megi teisega, ainult preilikese, üks- kõik olgu nad siis ilusad või ine- tud. Vahe teistega võrreldes seisab ainult selles, et Etsi lemmikuks osu- tuvad peajaslikult piikakesed, kes pole käinud isegi veel leeris, sest vähe vanemate juures puududa Etsil paraku edu. Et noored piikakesed, rõõmustavad iga poisi lähenemise üle, ei või Etski kaevata „pruutide“ vähesuse üle, rõõmustades lõp- matuseni kui tuttavad teda muutes nimetavad südame murtjaks a la Rudolph Valentino, John Gilbert või mõni teine ekraanikangelane.

Hiljuti „vedas“ aga Etsil ka tei- saj. Ta tutvus tõesti kena preilike- sega, kes aastates, mil flirtil ei pea- ta enam varaseks. Loomulikult arm- mus Ets meelelt, nähes oma uuest lemmikust und päeval ja ööl, kõne- ledes ainult temast ja tehes teisi- gi selliseid asju, mis omased kõigile neile kogemusteta poisikesed noormeestele, kes naistest teadvad alles sama vähe kui poissmees abi- elumehe häda.

Etsi noort õnne tumestas ainult asjaolu, et lemmik teistegi poiste pea- le heitis silma, olles muuseas ka väga lahke Etsi enese sõprade vas- tu. Ets püüdis seirata küll preiliket igal sammul, ent juhtus sageli siiski,

Meile kõigile, kes käime elurada, kingib saatuse päevi heledaid, puistab õisi, kauneid lilli, kannikesi lõhnavaid.

Laseb puhata meil armastuse rinnal, laseb tunda hinges kevadet; joodab karikast, mis kuldne, — tunned kuulil eluvett.

Meile kõigile, kes käime elurada, sama loodus-seadus kirjutet. Julgust, õisest sülest tõuseb uue päeva siluett!

CHYPRE.

Onn on alati kutsumata külaline. Kes palju kahetseb, on egoist.

et poiss valuleval südamele, pisarad peaaegu silmis, pidj vaatama, kuis teised tema „südame-roosikesega“ sõbrustasid.

Uhel õhtul, kui Ets kõikjalt jälle asjatult lemmikut otsis, otsustasid sõbrad temale väikese vingerpussi mängida. Poisile seletati, et preilike ühe teise noormehega välja on läi- nud. Ühtlasi anti Etsile nõu, et ta ometi kord preililt nõuaks, et see flirtimise teistega lõpetaks.

Ets otsustaski seda teha, asudes ootama kallima kodulähedusesse, võttes julgustuseks kaasasolevast pudel- ist viina, hellitades ise mõtteid mehisest väljaastumisest, armsama kahetsuspisaraist ja magusast lep- pimisest.

Möödus tund, teine, kolmas, ent preiliket ei tulnud ikkagi. Ets ootas edasi. Ajal, mil päikesetõus põlnud kaugel, oli Ets kindel, et armsam ku- sagil lõbutseb, olles unustanud temale antud tõotused. Tühjendades viina- pudeli, otsustas Ets siiski edasi ooda- ta, istudes ise paraaditrepile, süda- mes meeleheit ja silme ees pildid, mis panid otse nutma. Ets ootas, ootas ja jäi — tukkuma!..

Kundes, et keegi teda õlast rapu- tab, ärkas äkki Ets. Raputaja oli armsam.

„Ah, nüüd sa, libu, alles tule!“ kisendas poiss püsti karates, külvat- tes armsama üle sellise sõimurahe-

Meile kõigile, kes käime elurada, annab saatuse karmi õpetust: joodab karikast, mis kibe, mille sisu süngjas-must.

Tahad teada sa, miks saatuse toimib? Opi igaviku seaduses: kus on päikest, seal ka varju, tõusu, mõõna meredes.

ga, mis kuidagi trükimusta ei kan- nata. Preilike aga kuulas vähe, lõi pea uhkelt selga ja lausus siis, et kõik on lõpetatud, sest selliseid põh- jendamata etteheiteid ta enam kuu- lata ei taha.

Oli ju preilike tõesti kodus, ent öösel, õue minnes sattus ta pilk kui- dagi aknale, nähes õues magavat Etsi. Ta otsustas selle äratada, ent sai ainult sõimata.

Ja nõnda lõppeski see armastus, kuna ilus preilike leidis kohe uue austaja, vaene poiss aga veel prae- gugi käib ringi sellise näoga, nagu oleks ta ära sõõnud terve laeva täie — pipart.

Kohtu ees.

Kohtunik: „Teie olete oma naist majavõtmega lõõnud?“ Kaebealune: „See ei ole õige, võ- lit ei saa ma kunagi oma kätte!“

Peale lõbusat olemist.

Esimene üliõpilane (sõbrale, kelle käsi kinni mahitud): „Tule Jumal ap- pi, armas Rommy! Mis on sinuga juhtunud? Kus oled sa oma käele vi- ga teinud?“

Teine üliõpilane: „Ah, eile õhtul, kui ma koju läksin, astus üks eesel mulle kae peale.“

Koolis.

Opetaja: „Karl, ütle mulle, kui- das hüütakse neid inimesi, kes su- guki Jumala sõna ei kuule?“

Karl: „Kiriku kellameesteks!“

Opetaja: „Kuidas nii?“

Karl: „Noh, nad peavad ju ühte- puhku tornis istuma.“

küsimuse meeleldi sellepärast, et näidata sellidele ja ka võõrastele, kuivõrd kõik talle võimalik on kätte saada. Sellepärast ei võtnud ma seda küsimust tõsiselt ja ei vastanud ka otsekoheselt, vaid tähendasin ainult: „Ohoo, või otsekohe Jeruusalemma? See tee pole sugugi nii lühike!“

— Noh, aga kuidagiviisi sinna ju ikkagi saaks sõita?

— Kahtlematult.

— Noh, aga kas teie seda teed ei tea?

— Eil!

— Kas teie ei võiks mulle seda tuletorniülemalt küsida? Teate, meie ei ole praegu omavahel heas vahekorras.

— Jah, ma tahaksin küll seda täpselt ja põhjalikult teada saada.

Sellid, laplane Gilbert ja ostjad jäid imestuses ammuli suil vah- tima. Aga Hartvigsen säras rõõmust, et võis neid üllatada ootamatult ning jätkas:

— See mõte keerleb juba mul lapsepõlvest saadik peas: käia kord üleilma kuulsal Juudamaal.

Laplane-Gilbert väristas imestusest pead, selle üle mõeldes kui vägevaks on Hartvigsen juba muutunud: mis tahab, kõik võib teha.

— See on muidugi kole kaugel — seletas ta. — Aga kas seal merd ka on, ja kas seal paistab päike samuti nagu meilgi, ja kas seal praegu inimesed niisama elavad kui siingi? Jssand Jumal, halasta küll!

Ja laplane-Gilbert, kes ümbruses oma uudiste levitamise poolest kuulus, hakkas kiiresti klaasi tühjendama, et siis jälle edasi rutata.

Sel hetkel astus paruniproua sisse.

Jälgisin hoolega teda ja laplast. Ainuski näojoone muudatus ei andnud teda ära. Ta vahtles laplast üsna lihtsalt ja ükskõikselt. Laplane oli talle võõras. Oo, ta avaldas eneses oma isa imelikku jõudu — kõiki võita, keda iganes soovis. Ta mõõdus, nagu mõni kuninganna, keeras leti taha ja astus kontorisse.

Laplane-Gilbert kummardas ja lausus:

— Rahu teile! — ning väljus.

Siis vahetasin Hartvigseniga mõtteid selle üle, kuidas ta võiks Euroopast läbi sõita Konstantinopolisse, aga sealt laevaga kuhugi Väi- ke-Aasiasse. Kuid teatasin ka, et selleks on vaja kahte teadmist ja nende õppimiseks kulub palju aega.

Mul polnud midagi selle vastu, et Hartvigsen nii kaugele ja nii kauaks ajaks ära sõidak. Jsegi rõõmustasin väga selle üle ja ütlesin:

— Küsin selle kohta täpsemad teateid tuletorni ülemalt.

— Aga mis peasi, küsige, kuidas on võimalik kõige kergemini sinna pääseda? — päris Hartvigsen. — Sest meid on reisimas kaks inimest: üks meeste- ja üks naisterahvas.

See mõte nõõris mul hinge kinni. Nüüd mõistsin, mispärast mind Hartvigseni ärasõidu mõte rõõmustas. Kuid äkki muutus kõik. Ja kui Roosatki enam siin ei ole, milline rõõm jääks mulle veel?

— Aga see on siiski väga kardetav reis, — algasin uuesti jnttu. — Ehkki olin valmis selle kohta tuletorni ülemalt teateid pärima, ei sõandanud ma siiski seda temalt küsida. Ei, ma lihtsalt ei või seda teha.

Hartvigsen vahtis mulle imestusega näkku. Paruniproua väljus kontorist. Hartvigsen peatas teda ja teatas, et ma ei tahtvat tule- torni ülemalt Jeruusalemma teekonna kohtu teateid pärida. Nähtavasti ei meeldinud aga paruniprouale see avalikkus Hartvigseni poolt ja ta seletas naeratades:

— Noh, või nii? Mispärast ei soovi teie seda teha? See on väga imelik. Või kardate, et meie kaome hra Hartvichiga teel ära?

Ja nüüd tundsin uuesti kergendust nagu oleks uus lootuse õis puhkenud. Ah, ma olin kõik häbitunde kaotanud! Mind juhtis ainult armastus, aga armstus on nii halastamatu valil!

— Jah! — pomisesin ma endamisi. — See on väga kardetav teekond. Kuid siiski ka mitte hoopis võimata. Otse selle vastu. Kui juba teie mõlemad seda soovite, siis ma katsun küll ülemaga kõnelda. Lähen juba täna sinna ja katsun temaga kokku saada. Tingimata lähen täna!

Paruniproua tahab sellele asjale võimalikult vähem tähtsust anda, ja ta seletab kerge naeratusega:

— Noh, sellega pole ju nii suurt kiirust.

— Aga mina kiirustan siiski, unustades igasugused häbitun- ded

Hartvigseni ettepanekul läksin tuletorni juhataja juurde, tervita- des seal kogu oma jõudu selleks, et Roosa meest meie juurest eemal- dada. Kui rikutud ma olin! Ma ei mõelnud kordagi sellele, et Roosa võib ka Hartvigseni äraolekul kurvastada, kui see teise naisterahva seltsis ära sõidab kauaks ajaks. Kuid midagi sarnast ei mõlkunud mulle mõttessegi.

Aga tuletornile ei sattunud ma siiski. Kui olin juba sinna tuppa minemas, hüüdis ülem trepilt mulle tagant järele. Ta seisis omas väik- ses kuuris ja ladus puid

Algul kõnelesin niisama ühest ja teisest, siis keerasin jutulõnga asja peapunktile. Ülem kuulas mind, naeratas tasaselt ja noogutas peaga:

— Jeruusalemma? Tema — sinna tahab minna? Kas ei ole see vast mitte esimene aprill, noor inimene? See on kõik ainult... Kas mõistate prantsuskeelt?

— Vähe oskan!

— See on kõik blageu! Ja Edvardakene igatseb ka nii väga sinna!

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Mis öelda armsamale?!

Olin noor ja süütu, kuid väga kirgline. Et tahtsin olla aus, ei andunud ühelegi mu meestutavaile, sest nende hulgas polnud, kes oleks abiellunud minuga, kuigi väga eelistan abielu. Läksid aastad ja kadusid ajad. Et ma just kena pole, kadus ka väljajavade saavutata abielu, ning ma asusin rahuldama ise end...

Kuid nüüd tutvunesin mehega, kes tahab naida mind. Ent mis öelda armsale, ei tea, ei tea ma isegi! Olen ma süütu või mitte?! Pole kuulnud kellelegi, pole andunud ühelegi. Aga olen siiski kui süüdlane.

Kas öelda tätt, või valetada, et olen andunud kord kellelegi?

Andke nõu! Palun, vastake, kuidas mul toimida! Kumb vastus sobivam ja ei võtaks mult mu ainsa armsama? Kas öelda tätt, või valetada? Astra.

???

Armastasin naist, kes oli tuntud kaunis laiale teele sattumuna. Siis lubas ta loobuda kõigist ja elada ainult minule. Kuid — lubadus jäi tol korral ainult lubaduseks. Ta ei loobunud millestki. Minu soovil ei jätnud ta minemata ühelegi pummelungile. Olgugi, et ta tõendas, et armastab mind üle kõige, kuid siiski läks esimese vastutuleva mehega sinna, kuhu kutsus teda mees. Minuga aga keeldus ja keeldub ta isegi tegemast mõnd jalutuskäiku...

Ent siis tuli meie vahel konflikt ning olime suurimad vaenlased... Kuid — kõik ununeb. Ja kui saabus kevad, armastasime jälle nagu kaks õnnelikku last oma esimest armastust. Ei taha elada temata. Ta on nõus abielluma minuga. Aga, seejuures kerkib küsimus, kas ta abielluski loobub oma senisest harjumusist?.. Mul on kalduvus teiste lubadusi üldse mitte uskuda, ja pealegi siis mitte, kui teine ei ole suutnud oma varemalt lubadusi täita.

Pealegi kahtlen, kas üldsegi võib leida truud naist sõna täiuslikumas mõttes? Kuna naised, keda olen kohtanud seni, on mind asetanud selles küsimuses vägagi kõikuva tasapinnale.

Kas ei ole mitte juba ilma loomisest saadik olnud naise lahutamata omaduseks flirt, millest ta ei loobu isegi abielludes? Ja kui võtta nüüd naine, kes armastab kõiki, kuid mitte raha eest, vaid armastusest asja enese vastu, siis: kas võib selline naine olla truu abieluski? Kas võib leida õnne temaga? Kas naine võib ka mehe kasuks loobuda mõnestki omast tühisemast harjumusest, nagu mees on naise kasuks loobuma valmis kõigist, mis tal on?..

Sooviksin austatud „Abielulehe“ arvuka lugejaspere arvamisi kuulda selles suhtes. Arvamisi selliseid, mis oleksid vabad seltskonna eelarvamistest, vaid mis oleksid igapäevaeliselt vaba mõte, arvestamata seltskonnaga. Gutt.

Kumbaga abielluda?

Kas mehega keda armastan, või mehega, kes armastab mind? Meest keda armastan, olen armastanud algusest ja jäangi vist armastama, kuna tema mind peale kunagi armastanud ega eelistanud, ent nüüd äkki ei tea millest tingitud see idee, tahab abielluda minuga.

Kuna mees, kes armastab mind, on mind juba algusest armastanud, ning soovib mind naida, ma abielluksin küll mehega, kes armastab mind, sest temaga saavutaksin parima ainelise elujärje, kuid ikka südamesopis armastan meest, kes mulle ikka armastab, kuid alati karm olnud.

Ent kumbaga abielluda? Mõistus eelistab meest, kes mind alati on armastanud, kuna siida — meest, kes mulle nii armas!!! Helmi.

Vastus „Naistevihkajale mehele“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Vanad kirjad jutustavad sellest, et naine on mehe kehastatud hing (vane keeles „dušenka“), seepärast ei maksa naisterahvast süüdistada. Sellega süüdistate ka iseennast. Piiblist meie teame, et mees on loodud härraks ning valitsejaks maa peal, mitte aga armetuks mängukanniks, keda võiks igalgi oma soovi kohaselt „üle lüüa.“ Nomen nescia.

Vastus „Vanameelsele naisele“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Olete oma küsimusega määrganud mõnda lasknud. Mina ei oleinud sugugi seda, et just mees peab lahkarvamiste puhul järele andma, vaid ainult seda, et tal ei tarvitseks sarnasest asjast tülisüüsimust teha. Samuti peab talitama abielu-õnne huvides ka naine. Kindlasti leidub ka mehel mõni nõrkus, näit. suitsetamine, mis omakorda ei meeldi naisele, ja alles siis, kui mees naise huvides (või ümberpöörduvalt) suutnud loobuda oma nõrkusest, võib ta nõuda sama naiselt. Varem väljendub selles ikkagi egoism, mis enese huvides püüab oma tahet teisele peale suruda. Selgesti väljendub see inimlik nõrkus meie diskussiooni põhjustaja oma sõnu: „Mis peaksin tegema, et näeksin kodus naist, keda armastan ta loomulikus ilus.“ Ta ei küsi siin, kas värvimine on õigustatud või mitte, vaid rahuldub sellega, mis ta ise arvab ja otsib abinõu oma tahtmise maksmapanemiseks. Teda ei huvita siin, kas ta nõudmine ka õigustatud on ja kas ta sellega naisele mitte ülekohtu ei tee. Tekib küsimus: kes on siis see erapooletu vahekohtunik, kes võib öelda, kas naisele on õigus end ilustada või mitte? Kahtlemata peab selleks pidama praegu maksvaid seltskonna kombuse mõisteid. Värivivad end praegu naised terves kultuurilmas, ja milline naine tahaks mahajäänud olla teistest? Käesoleval juhul peab mees järele andma just sellepärast, et tema nõudmise algataja on, mille sihiks enese hüve. Kas lubab tõsine armastus aga selliselt talitada? Mees.

Vastus „Reseedale“ Tallinnast.

(„Abieluleht“ nr. 18.)

Armukadedus on hinge vähek, kelle vastu pole arstimisvahendeid, ei aita arsti kergendused. Ei ole tal vaheaega, puhkust. Ahnelt haarab ta kuuldest, milliste ettekandjast pole iial puudust. See pisjelukas pureb, sööb hinges, loob ettekujutusi, mõtlemõlgutusi. Üks mõte jälgib teist,

igast vähemastki pisiasjast tehakse järeldusi, millistest üks hullem kui teine. Kõik need armukadedus-sümpoomid muutuvad ajajooksul haigla-seks kireks ja inimene ei suuda neist vabaneda, — tema närbub.

Et elu enam-vähem normaal piirre juhtida — vaja tööd. Sest mis ei süvenda rohkem mõtteid, ei anna voli üleliigsetele tunnetele, kui üleliigne vaba aeg. Rohkem tööd, vähem mõtlemist! Rohkem usku, vähem kahtlustusi oma armsama suhtes. Vähem tähelepanu kuuldute-nähtute, sest sageli pole keegi agar armad arendama kahtlustusi kui oma armsad sõbrannad, kes kunagi pole vabad kadedusest, nähes kui mõnel hästi läheb. Kindlasti lukustage kõrvad petlikkude kuulduste vastu, sulgege silmad nähtuste puhul, mis sageli pole muud kui fatamorgaana. Raudse kindlusega sugereerige endasse usku oma armsama vastu, sest kui puudub usk — seda soodsam pind armukadedustunnetele. Teadke, et armukadedus hävitab armsamas armastuse Teie vastu, ja selle armastuse varemeil võib tekkida uus tunne Teie suhtes, — tunne, mida nimetatakse vihkamiseks. Ja siis — häda Teile! Frederic Rex.

Vastus „Naistevihkajale mehele“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Kes armastab tõsiselt üht inimest, usun, sellel on ka veidi kadedust. Kuid mõni ei näita seda kadedust nii väga välja. Ja kellel seda kadedust sugugi ei ole, sellel ei ole armastust ka inimese vastu.

Kumb neist nüüd rohkem on väljarenenud naisterahvaste juures, selle kohta võin enda äranägemise järele öelda. Kes õiglase armastuses — see õiglase ka kadeduses. Üks väike näide Teile, mu härra. Võtke üks inimene (naisterahvas), keda Teie ei armasta. Kui näete, et temaga kurameerib kena poiss, ma usun, see ei kadesta Teid sugugi. Aga kellega Teie ise soovite kurameerida ja siis mõni teine teda tahab nii vähe „viilida“, ma usun, siis on Teil veidi teistsugusem vaade selle poisikohta. Nii ka igal naisterahval on see nõnda. Jukky-Jacky.

Vastus „Hingelisele mehele“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Armastate — ja saate vastuarmastuse. Nii see, kallid sõber, küll nüüd ei ole. Kui see neiu Teid armastab, siis ta teist küll enda juures ei salliks. Aga vist paistab sarnaselt, et temakesel meeldib see teine

rohkem kui Teie. Pidage meeles üht: vägivaldne armastus ei vääri elu. Aga ärge tema nähes kurvaks minage! Tehke kord õige mehe nagu ette ja öelge: „Saa õnnelikuks temaga!“ siis näete kohe, missuguse seisukoha tema valib. Võib-olla, polegi selle elumehe ja temakese vahel mingisugust vahekorda. Ehk niisama silmakirjaks flirdib, et võita endale suumakirjaks Teie poolt. Täis-mees ei kohku ka siis, kui viiakse tema juurest voodist tema tulevane. Kui saatus kord on sarnane, mis sinna teha. Jukky-Jacky.

Vastus „Roosale“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Last saada pole kunst väljaspool abielu. Kuid mida ütlete enda maimukelele siis, kui küsib: „Ema, kus on minu isa? Miks ei tule ta millalgi koju?“ Kas saate siis italle vastata: „Surnud, või ta ehk elab, aga ta ei tunne sind, mu laps! Sa pead ilma isa armuta rändama ilmast läbi!“ Kas ei saa ta siis kurvaks? Millega kuivatate tema pisarad? Ei või öelda, et õiglasi mehi ei ole ilmas. Neid on, aga tuleb otsida.

Nii ka Teie. Leidke kord õiglase mees! Astuge abiellu, näete, et Te elu on kui õilmetes kevad. Te unistused täiduvad — ja Te maimukele on ka seaduslik isa. Jukky-Jacky.

Vastus „Gutile“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Kui abieluga mängitakse, siis karistus ei jää tulemata, ning kannatab selle al õige rängalt rahva hingeelu. Proovi- ja sõprusabielu on ikka seesama flirt, ainult mitte ilmsüütu flirt, ning neiu, kes pooldab vabaproviabielu, on seltskonna temperamendi ohvrid. Nomen nescia.

Vastus „Roosale“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Kui Teie olete varanduslikult kindlustatud, täiesti iseseisev ning ripumata, siis võite omale ka niisugust luksust lubada, et seltskonna üldist arvamist ignoreerima hakata. Aga isata laps, püübi keeles „mamser“, teie Teile pärast kindlasti etteheiteid. Hingelist rahu ja õnne Teile ju ikkagi, boikoteerides seltskonda, ei leia, seepärast ei maksa ekstravagantselt talitada. Nomen nescia.

vate, et kuni hommikueineni viibin oma kabiini juures? Läheme, meid juba oodatakse.

Meesterahvah kummardas pea ja pakkus naisterahvale kätt.

„Vaatlajate“ seltskonnas juba märgati neid.

— Tiina tuleb! — tähendas elatanud, kaukaasia tüübiline daam. Tema sarnadus noore suplejannaga paistis selgesti silma, kuid tütre jooned näisid veidi pehmemad ja selgemad olevat.

— Leitnant Tain trumpas meid kõiki üle! — naeris pikasvuline, kõrge elatanud isand. — Seni, kui meie siin printsess Tiina ilmunisest unistame, hiilis ta vargsi tema kabiini juurde, möödudes meist kõigist. Nähtavasti valmistab see teile tõsiselt muret...

Noor, elegantne, blond meesterahvas punastas pisut.

— Oo, mis te räägite, hertsogi! — protesteeris meesterahvas, kuna tema suured simad ei suutnud armukadedat rahu- tust varjata.

— Ruttan ja lendan, nagu lind! — kõlas printsess Tiina heledalt naerdes. Ja siis lisas ta naljatades juurde: — Aga mina olen praegu nälgane, nagu auster!

— Tiinal! Milliseid võrdlusi sa tood? — sõnas ema häävunult.

— Ärge pahandage, mammal! Austrid on ju alati nälgased. Tiina tervitas väikest seltskonda, kes teda nii kaua kärsitult ootas. Ta heitis igapäevase naeratava pilgu ja armsa naljatuse.

— Lahingusse, mu härrased, lahingusse! Marss, kiiremini kõndigel! Nälg ei anna enam aega!

— Tiinal!

— Ah, mamma!..

Väike seltskond lähenes kiirelt moodsale restoranile.

Tiina toetas ikka veel leitnant Taini kaele.

— Krahv, mispärast teie nii tusane olete? — heitis noor, koketeeriv naisterahvas ootamatult küsimuse kenale blond meesterahvale.

— Arvatavasti sellepärast, printsess Tiina, et mul pole võimalik teie lõbusast hommikueinest osa võtta, — kostis meesterahvas. — Saadan teid „töötatud maale“, kus saate oma hirmsat nälg kustutada ja siis jätan jumalaga.

— Ei — ei — ei! kõpsutas Tiina jonnakalt jalaga. — Mina tahan, et teie meiega ühes einetaksite.

— Aga teie truu ori peab praegu küll kategooriliselt sellest joobuma.

Krahv kummardas viisakalt.

— Kunas teid jälle näha võime?

— Ei tea, printsess Tiinal!

Ta kummardas veel kord ja lahkus väikest seltskonnast.

Olete meid kostitanud ja lahkesti vastu võtnud. Kurbi oli, kui kõndisin teiega pargis ja viljaväljade vahel. Meelestus mulle teine mõis, kus matsin kolm mulle nii armsat lapsukest üksteise järele. Ja nüüd ohkan jälle!.. Ja teil, mu väetike, ei ole ilma minu ohkedeta sugugi kergem. Näen ja tunnen seda üsna selgesti. Ja ma igatsen nii väga, et teie omi kurbi mõtteid minuga vahetaksite!

Hiiglasuurest saalist, mida lühtrid valgustasid, hõljus saladuslik minevikuõhk. Seintelt vahtisid uhkelt nikerdatud raamidest krahv Selvini esivanemad.

Maara kõneles pikkamisi, tasakesi, selgelt, nagu pihtimisel. Ja teda kuulatakse hoolega, hinge kinni pidades, neelates ahnelt iga tema sõna.

— Esimest korda leidsin unistust kunstis. Lootsin kogu oma elu temale pühendada. Kuid ma ei suutnud veel uuele teele astuda, kui „midagi uut“ juhtus... nimelt kohtamine — imelik ja saatuslik. Sarnadus sundis mind väga imestama. Veera Arkadjevna, uus isik minu elus, kogu oma olemise, naeratuste ja liigutustega tuletas mulle meelde troonipärijat Georgit. Aimasin juba aegsasti hädaohtu... hoidsin krahv Selvini kõrvale... Kuid tema meelekindlus ja saatus ühendasid neid. Ärkas kirg, põletav, palavtuline, halastamata. Valjus võitluses selle kunsti ja kire vahel langes minu hing võidetult. Lahkusin näitelavalt: sest salajane abielu krahv Selviniga ühendas meid. Lahkusin elust, süvenedes täielikult oma mõtete maailma. Milline äkiline, meeletu õnn! Nüüd näib, nagu oleks see kunstlik, „naiskokainisti“ õnn olnud. Uimastus on loonud õnne illusioonil Helgeil hetkeil protesteeris minu vaim, minu südametunnistus, minu hing mässas... Kuid küllalt oli Krahv Selviniga kokkupuutumisest... ja minu südametunnistus uinus uuesti ja vaim pimenes... Minu hing pimenes... ihu võitis õnneuimastuse. Ja see on sulatõsi! Põlake mind, Veera Arkadjevnal!

— Kuid sellepärast ei põlata veel. Maapealne olevus ohverdab elu maapealsele. Kuid mispärast kuulen haiglast kannatamistooni teie hääles? Kas koormab ja rõhub teid teie õnn?

— Kui see nii oleks! Kõigest hingest püüan temast kinni hoida... Kuid ta näib mul kaduvat... ja see on kole — Kõik, mida enne armastasin, on maha tallatud ja hävinenud! Kas siis see viimane pöörab ka mulle selja?..

— Ons teie kahtluste põhjus küllalt tõsine?

— Tema sõitis üksinda „pukusele“ väljamaale ja ei võtnud mind enesega kaasa! Iga kirjaga, mille mulle kirjutas, muutus ta kergemeelsemaks... ja nüüd on juba möödunud terve kuu, mille jooksul meie pole enam üksteisega mõtteid vahetanud. Tema muidugi lõbutseb seal alati lõbusas seltskonnas.

Kirjavahet. ja poleemika lugejate vahel.

Vastus N. Nõmmele Aegviidust.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Ei mitte raha ei meelitanud mind abiellu, vaid kergemeelsus, sest millised mõtted on ühel üheksateistkümnend-aastaselt neil. Arvasin, et võin meest vahetada, kui olen temast tüdinunud. Aga seal tuli laps. Siiski veel tahtsin temast lahkuda, aga sugulaste keelust ei tahtnud üle astuda, mida praegu väga kahetsen, kunagi ei ole vaja tähele panna teiste arvamisega iseäranis sugulaste omi. Inimene peab alati oma enese arvamisest järele tegema. Ka praegu ei usu keegi minu hingepiina, kõik otsustavad väliselt. Keegi ei tea, kus saabas pigistab. Alati arvatakse, Teil on rikas mees, mis Teil viga, see on asjata rääkimine. Mõni arvab isegi, et olen kõik juba saanud ja ei tea mida enam tahta. Võrdlevad mind „kuldakalakese“ muinasjutuga. Oh, te vaesed hinged! Kas tõesti peitub õnn rahas? Annaksin kõik, et olla õnnelik. Mõnigi on mulle märku andnud, leida omale armukest, aga ma vihkan mehi, sest mul on tulnud nendega alati võidelda, nende pealetükkivate iseloomude pärast.

Regina Tartust.

Vastus „Frederic Rexile“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Siis ikka kumbki ei taha järele anda. Meie võiksime nõnda lõpmatukseni küsida: miks siis ikkagi mees või jälle naine peab järele andma? Kumbki ei tunne tarviliku olevat teisele alluda.

Mulle näib, et meiegi vajduses on läänud ravimine ise tahaplaani ja jonn õngi põhjus, mis ei lase teha teise meele järele... Ja sarnaselt astuvad abielulised ühel õnnelul päeval lahutuskotta, öeldes: „Meie ei sobi enam üksteisega.“

Ei, nii kaugele ei tohi asjal minna lasta abiellu. Tuhat teed leidub veel välja jõudmiseks ikka kestva sõpruse. Esimene ja suurem nõue on fiksteise mõistmine, ei siis suuda tume tasta õnne ka mitte jonn, mis naistele ikka süüks loete.

Leidku mees mõjuvaid motiveid naise jonnikaotamiseks, ärgu ainult nõudku kategooriliselt. Kui ta palub kui ta nii väga igatseb naist näha loomulikus ilus... siis, ega minagi... ah ei, jumalukene! ma juba pidingi kaotama...

Gratia.

Vastus „Vanameelsele naisele“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Oo, koguni mitte pole mina arvamisest, et parim mees oleks energiat, lükata ja tõmmata naise tujude järele. Hoopis vastupidi, unistan mehest, kes mitte ei liigugi, kui mina teda tõmban või lükkan (kust leida sarnast?), aga kes pisutki märgata laseb, et ma midagi võin, kui nii väga püüan.

Kui ma armastusele peaksin tooma ohvriks oma „võõpamise“ kire, siis ei kõhkleks ma silmapilkugi, vaid teeks seda, kuid ma kardan, kas ma seda tootsin armastusele. — Mul on veel teisigi kirgi ja kui ma kõik peaks ohverdama, siis ei ole mina enam mina ise, vaid nukk — lükatav ja tõmmatav. —

Olete väga praktiline, peate silmas kokkuvõtteid (hea joon! tuleksin isegi Teile kosja kui oleksin mees). Aga see on niisugune mõiste, mis iga inimesel isesuguselt väljendub. Ma olen kuulama pidanud etteheiteid, et kas ei võiks ma kokku hoida tarvilikuma jaoks raha, mille rajaskan teatritele, kontsertidele ja kirjandusele, see olevat surnud kapital. Aga mulle on ta elav, on osa minust enesest, mida isegi vast armastusele ohvriks ei suudaks tuua...

Nii siis kokkuvõtteid „võõpamise“ arvel, jumal teab millisele rumalusele selle järele siis raiskaksin...

Gratia.

Vastus „Elust tüdinule“.

(„Abieluleht“ nr. 18.)

Raske uskuda, et olete äärmiselt isikust, kes tooruse kehasust, kelle vastu pole Teil mingit kohustust. Mulle näib, kui ootaksite mingit imet, või printsi, kes tuleks ja päästaks Teid väest Tuhkatrüünnust sellest olukorrast. Ei, armas laps! Inimesed tänapäev ei sünni, — vaja ka endal teatud. Kui näitate allumist, hirmu, ahastust, kannatate kõik vaikelt, — see vaid suurendab selle inimese enesetunnet, võimu. Kindlust! Kindlust ja veidi naiselikku kavalust vaja. Kui tõesti see isik ei võimalda Teile uue koha otsimist — siis teeselde, muutuge vähe-haaval lahke-maks ta vastu, andke temale veidi lootust, kuid andke mõista, et ega kõik korraga või muutuda — vaja algul harjuda selle „uue armastusega.“ Siis vast avaneb Teil rohkem

tegutsemisvabadust. Võidate aega — on võimalusi uue koha otsimiseks. Ja perenaise kohti meie päevil leidub siiski. Silmake vaid kuulutusi ajalehtis, või kuulutage ise. Olge energilisem, pange kõik rattad käima — küll näete, et veab. Ei maksa pead norgu lasta, olete ju küllalt noor, täis elujõudu.

Frederic Rex.

Vastus „Noorale“.

(„Abieluleht“ nr. 18.)

Hingelisel inimesel juhtub sageli, et ta oieti isegi ei tea, mis igatseb, mida otsib. Hing tal tulvil täis ot-singuid, kahtlusi, igatsusi. See on hingelise inimese tragöödia. On küllalt juhtumeid, kus mees jumalad, armastab üht, flirdib teistega. Raske on sel korral armastada meest, uskuda teda. Sarnane seisukord nõuab pimesi uskumisi, sageli enda ära-salgamist. Veel halvem siis, kui sel-line mees harva puutub kokku oma armsamaga. Kuid ta ei suuda siiski loobuda viimastest. Aga ta tormab otsib, kuigi see kõik talle sageli vaid piinaks. Ta tahaks vabaneda, püüab vabaneda ummikust, — ta ei suuda. Ta vajab kindlat kätt, kes teda juhib, mõistab hoida teda väärsammudest. Sel juhtumisel naisel ega vaja olla küllalt peenetundeline ja mitte liig sundiv olla oma veto maksmapanekul.

Kui vastastikune armastus olemas — ei saa kõne alla tulla küsimus, „kas ta väärrib mind?“ Sellised küsimused unustatakse, sest armastatakse isikut kõigi tema hea- ja pahedega. Kui isikul üldiselt kõik head omadused, ei ole ta despoot, ei avantürist ega Don-Juan, — üldiselt ausameelne, siis on ta ikkagi väärt omama naist, kes teda armastab ja keda tema vastu armastab. Vaja vaid mõista seda armastust alal hoida. Kuidas aga seda suurt, õil-list tunnet alal hoida enda vastu, selleks puuduvad reeglid. Siin vaja Teie enda naiselikku oskust, peenetundelisust ja kannatust ja sarnase küsimuse lahendamisel igaüks talitab enda ja vastaspoole iseloomu kohaselt.

Frederic Rex.

Vastus „Kustasele“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Vähemalt üks pool peaks alati hingeliselt sarakaalustatud olema.

Nomen nescia.

Kevadöö.

Midagi kevadöös liigub, miski, mis püha ja suur — See mu armastus nukker ja vaikne, heljumas kevadöö kaunimas ilus.

Õo, miks sa nii vaikne ja kurblik, valust miks jutustad mull?

See mu armastus — mälestis kauge, mis mu hingele haiget nii teeb,

Möödu, ah kevad! Armastustus kao.

endaga unelmad vii!

Hinges ja südames sügis, —

milleks mind petad, sa kevadöö?

NOORA.

Vastus „Guttile“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Prooviabiellu — milleks on seda vaja? Ainult need inimesed, kes kunagi ei mõtle abielluda, katsuivad prooviabiellu elada, et seeläbi rahustada endi ihasid. Ja mõned teevad seda selleks, et kardavad halba läbisaamist abiellus, tehes aastaseid proove. Mõtlevad seeläbi rohkem tundma õppida inimest, kes võib-olla pole kõiki varjukülgi päevavalgele toonud vallalise elus. Kuid kes on täismees, see peab tundma temakese iseloomu — tema häid ja halbu külgi. Ja kui need kõik juba teada, siis jääb veel üks ainult üle, s. o. abiellu.

Mina isiklikult ütlen veel üht, s. o. „Eks iga mees talita ise enda äranägemise järgi, kuidas tal kergem elust läbi minna, ja eluraskustega võidelda!“

Jukky-Jacky.

Vastus „Kustasele“.

(„Abieluleht“ nr. 17.)

Ennem kosuge, parandage närvid, siis abielluge. Tähtis on siiski, milles see „närvilikkus“ end avaldub. Sportige, viibige vabas õhus, tarvitage külma duši, hõõruge hommikuti keha üleni külma veega — need on abinõud, mis kaunis tugev vastukihvt pahele, mis Teid piinab. Vast on siiski kasulik arsti poole pöörata — ta ravib Teid, seab kõik korra. Arst annab ka nõu kuis abiellumise suhtes talitada — sest temale ju Teie olukord siis kõige selgem. Kasulik on ka pöörata abiellu-nõuande büroo poole — (Raekoja pl.).

Frederic Rex.

nas, kus tunneb, täit mugavust. Tema on küllalt isemeelne ja ei unusta kunagi seda, et mina kord näitelaval esinesin.

Neis lauseis avaldusid kõik Maara mõtted, mis tema hinge koormasid. Nad libisesid tema huulilt kui kannatuse karje. Ja nüüd, kattes kätega nägu, ootas ta otsust.

Olskaja kõhetud sõrmekesed paitasid emaliku osavõtlikkusega Maara tormilist pead. Tema mõtted kadusid keerulise elumõistatuse ees.

4.

Rõõmsalt kihutas neljahobuse sõiduk mööda tasast siledat teed. Suvine öö hingas värskest ja soojast.

Veera Arkadjevna kogu peaegu upub hiiglasuures sõidukis. Kuu valgusel näeb tema nägu väga kahvatu ja kõhn välja. Ta silmad säravad ja põlevad, nagu kaks tähte.

— Konstantin Dimitrievitš, eks ole Jumala ilm ilus! — Ilus on maailm küll, kuid temas pole õnne. Usun teistsugust elu, ootan ja igatsen teda... kuid vahel hiilib kahtlus hingesse. Palavaid palvesõnu lugedes vilksatab vahel patune mõte. Aga seal taeva kõrguses, kuhu hing igatseb, ons seal tõesti parem? ..

— Teie, Veera Arkadjevna, on seal tõesti parem! — naeratas meisterahvas lahkelt. — Teie olete juba oma egoismi siin maapeal lunastanud. Aga kas Tamara Nikolajevna ka... seda ma küll ei tea... Ja kuhu tema ükskord omas eluvõitluses välja jõuab?.. Temas keevad kired, temas peitub palju uhkust, enesearmastust — egoismi... Aga süda on tal aus ja puhas. Ja sellepärast seisab tal veel raske võitlus ees...

Tema on üks paremaid. Tal on head vaimuanded, rikalikalt natuur... ja peab hävinema oma egoismis. Kuipalju auhannust, petlikku auhannust peidab ta eneses! Ja milline uhkus ümbritseb tema iseloomu! Kui nimetada, näiteks, tema armastust troonipärija ja näitelava, ning tema kirge krahv Selvini vastu — siis on küll kitsas egoism tema elu täiesti hävitanud. Ja kõik nad elavad nõnda... See on terve rida üksikuid tundmatuid maailmu. Oma emast — Venemaast, vene rahvast on nad ju kõik paksu, läbitungimatu müüri-ga lahutatud. Selle kõrge müüri taga mässab metsik laviin... ja habras müür ei suuda kaua vastu pidada. Variseb kokku... ja laviin matab kõik need väikesed maailmad enese alla. Egoism hävitab meid, Veera Arkadjevna! Ja meie hävinemine on hirmus — kole! ..

Veera Arkadjevna vaikis, nagu pisukene linnukene. Ta uskus seda imelikku inimest, nagu prohvetit. Ja tema mõtted juba maalilisid enesele kõrget, juba kõikumavat müüri ja hulga-miljonilise rahva hiigla-jõulist laviini, mis teda ähvardamas.

Aga kaugusest paistsid kloostri tumedad siluetid... ja kajasid ühetoonilised kellahelid, meelitades kõiki usklikke palvele.

III peatükk.

1.

Biarriz. Hommikune supeltund. Meri sinetab rahulikult nagu sinine sappiir. Päikese heledal valgusel paistab ta imekenasti. Suplejad on oma mitmevärvilistes supelülilikkondades nagu kenad roosid. Sinistest veevoogudest paistavad paljad jalad ja käed ning märjad, tanudega kaetud pead.

Praegu avanes ühe valge supelkabiini uks ja sealt väljus merekaldale uus naissupleja — kena, võluv, noor olevus, hele-roosas supelülilikkonnas. Roosa tanu varjab hoolega tema pak-su juukste kuhja. Tanu alt paistab välja väike ovaal-naoke-ne, millel kaukaasia tüübi jooned. Tema säravad silmad hiigavad kelmikalt mustade kulmude alt. Ilusad huulekesed naeratavad naiivselt ja koketeerides.

Kiirelt jooksis ta painduval kõnnakul merepläälile ja hüppas kena liigutusega merre, ujudes sügavuse poole. Kaugusest paistab veel tema roosa tanuga kaetud peakene.

Noor suplejanna võlus kohe supelrahvast, kõites kõigi tähelepanu, kes teda hoolega jälgisid.

Umbes pool tundi vallatles ja sulistas ta merelainetes. Ja siis jooksis uuesti pläälile, olles kogu aeg elurõõmus, päikesepaistel säravais veetilkas. Ja veel hetk... ning ta kaduski oma kabiini.

„Vaatejate“ hulgast eraldus nägematult saleda kasvuga isand, kes kandis heledat suvülilikkonda. Tal oli sümpaatne nägu ja head, lahkend silmad... Ta hiilis ja laveeris osavalt kabiinide vahel ning peatus viimaks selle juures, kuhu kadus noor suplejanna. Ta ootas kannatlikult.

Siis avanes äkki uks ja ilmus ootamatult oodatav, kuid täielikult muutunud kujul. Ta kandis nüüd valget, moodsat tualetti ja õlgkübarat, mille alt paistsid tumedad, kastanivärvilised juuksed...

— Truu ori tervitab oma valitsejannat

— Leitnant Tain on omal valvepostill! — naeratas noor nais-terahvas heledalt. Kiiduväärt hooolsus! ..

— Kaugelt silmitsesin teid suure huviga, printsess Tiinal! Teie ujute kui näkk. Isegi mina, merihunt, kadestan teid.

— Komplimendid juba tüütavad mind! — kostis naisterahvas etteheitvalt. — Kas olete ühes mammaga?

— Jah, printsess Tiina, ühes teie mamma ja terve trobi-konna teie austajatega. Meie ju einetame hommikul üheskoos. — Mõelge, milline haruldane juhus! Nähtavasti teie ar-

Sport.

Häid tagajärgi kergejõustikus ja kibedaid kaotusi jalgpallis.

Esimestel katsevõistlustel Poola-Läti-Eesti kolmikavõistluseks, mis peetakse 27. ja 28. skp. Vilnos, olid tagajärjed peaaegu eranditult viilet-sed, muutes nii mõnegi spordisõbra pessimistiks.

Selle eest aga kujunesid viimaste katsevõistluste tagajärjed väga headeks, mida soodustas muidugi rea parimate Soome sportlaste osavõtt neist võistlustest.

Koos olid ka peaaegu kõik meie parimad, kelle juures üksikult peatudes tahaks esile tõsta just noort jooksjat Martin Prosti. Jooksies täiesti konkurentsiolul saavutas ta 1500 m. aja 4.10,2, mis täpselt sama, kui Felix Beldinski nimel seisev Eesti rekord. Selles, et M. Prost Vilnos püstitab uue Eesti rekordi, ei tohiks olla mingisugust kahtlust.

Teistest jooksjatest olid veel roh-

kem kui rahuldavad A. Koidu ja Abstam 1500 m., saavutades ajad 4.13,8 ja 4.14,9. F. Beldinski 5000 m. ajaga 15.37,8 ja A. Paluvere ning A. Reisner 110 m. tõketes.

Vastu ootuseid kujunesid hüpetes aga tagajärjed meie olude kohta harukordselt headeks. G. Sule, keda varem tundsime peaaegu ainult vaid hea kõrgushüppajana ja odavikajana, ületas teivahüppes erilise vaevata 3.60 m., ahvardses tõsiselt E. Tammani nimel seisvat rekordi. Head olid siin veel H. Michelson ja H. Lepp, kes saavutasid 3.40.

Kõrguses näitas G. Schmidt jälle kord oma vormi stabiilsust, hüpetes 7.12 m. Toredad poisid olid siin veel E. Laabent, E. Herm ja E. Tamm, kelle tagajärjed vastavalt 6.84, 6.68, 6.59.

Heited jäid tavalisest nõrgemaks, mis rippus osaliselt küll ka ebasood-sast ilmast.

Rahuldavad olid tagajärjed ka Paines peetud võistlustel. Paremateks osutusid siin: 100 m. — K. Schütz 11,3; kaugus — E. Lilienthal 672,5; ketas — A. Nigol 41,30 ja kuulis — J. Suuk 13,90.

Sama ei saa öelda aga kahjuks jalgpalli kohta, kuna siin vastu tuli võtta kaks kibedat kaotust, pealegi veel maavõistlustel.

Helsingis peetud A klassi maa-võistlus andis Soomele napi, aga kindla võidu 3:1, poolajaga 3:0, mis näitab, et meie nakkkuuli meeste pallioskus on kaunis abitu.

Tallinnas peetud B klassi võist-lus andis soomlastele jällegi võidu. Tagajärjeks jäi siin 2:0, mis pole küll suur, ent siiski raskelt seeditav. Sest eestlaste mäng, — see oli nii mannetu ja Nigel, nagu tavali-selt mõnel metsakolka meeskonnal.

Ainult Eesti merimehed näitasid ootamatult süüdist, võites külla-sõitnud Prantsuse meriväelasi 10:0.

Lahutuskojasi.

Need, kes lahkusid üksteisest vastu suvet.

See oli aastat kuusteist tagasi, kui Emilie Vald ja Adolf Uibo põksu-vail südameil ning punetaval näol purjetasid abielusadamasse, uskudes, et nende õnn on nüüd igavene. Aas-tad möödusid ja tõesti ei näinud ka ükski pilv tumestavat selle paari-kesse õnnetaevast, mida alati näis ehtivat kevadine päike. Ent siiski siginesid ka sija tumedad kõuepil-ved; mis muutisid rahuliku kooselu võimaluks. Kes just selles süüdi, se-da Emilie ega Adolf avalikult aru-tama ei hakka, paludes ühisel kok-kuleppel lahutada nende abielu. Ka kohtul pole sellise soovi vastu mi-dagi. Kuna poeg Karl isa hoole alla jääb ja naine tagasi saab oma neiu-põlve nime, on Emilie juures kõik asjad jälle nõnda, nagu kuus-teist aastat tagasi.

Viie aasta pikkusest kooselust ar-vasid aitavat Ida ja Aleksander Tri-fonovid. Nagu see nüüd moes, lah-kuvad ka nemad ühisel kokkuleppel sõbralikult ja hellumilt vaadeldes väi-kest tütrekest, kes nüüdsest alates ainult ema armastusega peab lep-pima.

Hoopis lühikeseks osutus aga El-linor ja Leonid Sirede ühine õnn, mis vaevu kaks aastat kestis. Kord lubasid olla nemad ainult üksteise päralt, uskudes, et nad üksteise kõr-valt varem ei lahku, kui saabub mai-se teekonna lõpp. Ent need tõotused unustati varem, kui möödus pulma-

dest kaks aastat. Ja sellepärast peab paarike kõige paremaks lahkuda nüüd ühisel kokkuleppel, sest seal, kus puudub armastus, võib kooselu val-mistada ainult piina.

Poolteist aastat kestis Marina ja Konstantin Schitkovide abielu, siis arvati üksteises peituvat õnn, ent nüüd on mõlemal vastupidine veene, mille tulemuseks lahutus.

Ainsaks patuoinaks, kelle kaela veeretati viimase lahutuspäeval abi-eluõnne purustamine, osutus pealin-na rätseppmeister Kusta Tennosaar. Kaheksa aastat tagasi töötas tema oma Emiliele olla küll kõigiti ees-kujulik eluseltsiline, ent paraku ei suutnud neist lubadustest täita pea-aegu ainustki, valmistades naisele lu-batud maapealse paradiisi asemel peaaegu täieliku põrgu. Kusta ise püüab ajada seda küll tagasi, aga asjata. Tema süü on päevaselge ja kohus leiab, et kooselu sellise me-hega kui Kusta, osutub täielikult või-matuks.

Ka Elfriede ja Karl Mugad ning Olga ja Johannes Rummelgad leid-sid kord, et nende kooselul puu-dub mõte, esitades kohtule lahutus-palved. Nüüd aga on mõlemad paa-rid siiski toast välja suutnud pele-tada musta kassi, leides endise ühise keele ja meele. Lahutuspalved võet-akse tagasi ja abielu, mis rippus juuksekarva otsas, kestab edasi.

Perekondlikke teateid.

Ristitud: Alfred Adamson; Rein Männioks; Irene Vilma Täht; Luule Roosberg; Hans Lust; Helvi Teras; Hans Karl Pinding; Olaf Sarap; Ülo Karp; Felicia Veide; Laine Raja; Sulev Undo; Arnold Treial; Arnold Erich Pahtmann; Luule Salme Rät-sep; Olaf Kask; Ants Tulk; Villi Muusikus; Viuu Vares.

Kihlatud: Arnold Kirs ja Mary Tartlan; Joosep Meerits ja Anette Tammarm; Friedrich Land ja Meta Aksenja Kalme; Hans Toli ja Johan-na Helene Velart; Vilhelm Loigan ja Meeri Tellisberg; Märt Kott ja Mari Haabu; Leopold Villberg ja Anto-nina Kroll; Johannes Rudolf Ikmelt ja Maria Mölder; Leopold Tenneberg ja Edla Reich; Jüri Sutremäe ja Maali Kressa; Johannes Valdmann ja Ali-

ne Tamm; Johannes Eduard Agurau-ja ja Amalie Lane; Hans Sipeigas ja Alide Kutnik; Johannes Herman¹¹ Santluk ja Agnes Mathilde Tam-berg.

Laulatafud: Edvard Kotkas ja Leida Pohl; Valerian Vilbert ja An-tonina Guseva; Johannes Barud ja Helmi Elisabeth Vain; Lembit Me-tusala ja Marta Russmann; August Griin ja Marie Hunga.

Surnud: Anna Vihaman 44 a., Abraham Heob 60 a., Emiile Rosa-lie Jurken 39 a., Hindrek Emmar 40 a., Leida Okas 14 a., Jaan Saha-rov 57 a., Mari Parravel 76 a., Gun-nar Mikkov 4 a., Konrad Sikk 27 a., Jenny Cäcilia Ojamaan 60 a., Ja-kob Jaansen 52 a.

Kui armuke taas, siis eluseltsiline puukuuris.

Abielupildike agulist.

Kusagil linnaserval elutseb maja-omanik August L., kes koduümbrus-ses tuntud kui suur joomar. Ei möö-du ainustki päeva, mil August poleks tubli „auru all“, riieldes, kas maja-elanikkude või oma naisega, kes sa-muti alati, kui saab hävitab „vaba-riigi valget“ seltsil hulgal, mis mõ-negi mehe ialust maha võtaks.

Paarike, kes pole enam noor, saab läbi sama hästi nagu kass ja koer. Naise silmaalused on tihti sinised mehe lõkidest, mehe näol aga ilut-sevad peaaegu alati jäljed, mida jät-nud sinna naise küüned. Et kumbki neist kahest kinni ei pea kuendast käsust, on muidugi endastmõistetav.

Möödunud nädalal oli August jälle kusagil kätte saanud ühe kahtlase naise, tuues selle oma korterisse, kus algas nüüd jooming ja kõik muu, mis sellega kaasas käib. Oma naise-ga, kes muidugi üht-teist takistada oleks püüdnud, toimis mees lihtsalt: ta võitis selle sülle ja viis puukuuri, mille ukse lukustas. Küll kisendas ja karjus naine, ent nähes, et ainult August võib tema siit vabastada, vaiks vang peagi. Alles südaöö, kui võõras naine ära saadetud, lasks August oma ametliku eluseltsilise puukaurist välja.

Naine ei näinudki nüüd kumma-lisel kombel mehe peale liig vihane olevat. Kolmandal päeval koguni tõi ta kummekond pudelit viina, mida

mehega hakkas võtma samas puu-kuuris, kus mees teda kinni hoidis. Naine ise võitis viina väikse nap-su-, mees aga suure oleklaasiga. Loomulik, et August peagi päris purju jäi, mida naine näis just oota-vat.

Kui naine arvas, et selleks küllalt kohane silmapilk saanud, haaras ta luuavarre, vemmeldades sellega oma eluseltsilist halastamatult. Lõ-puks aga lukustas temagi kuuri ukse, jättes selle taha läbipeksetud mehe, kes kuuris ei osanud teha enam mi-dagi muud, kui valju häällega nutta, nagu Israeli mees Paabeli vangitornis.

Naine ise aga ajas viinaõdede-vendade hulga kokku, lõbutsedes ja lauldes nendega toas kuni hommi-kuni rahulikult südamele, sest mehele oli ju nüüd kätte makstud.

Alles järgmise päeva lõuna ajal, kui viimane meeskülaaline lahkunud, arvas naine olevat tulnud aja oma mehe kuurist vabastamiseks, puke-des heledalt naerma, nähes, et ta eelmisel päeval selle näo päris si-niseks oli osanud peksa.

Ja mees? Juba teist päeva istuvat ta toas paigal, julgemata tulla õue, kuna nagu olla nii sinine ja loper-gune nagu oleks ta pidanud kümme poksvõistlust korraga.

Nalja.

Otsekohene.

A: „Naisterahvad kannatavad pal-ju rohkem valu välja, kui meesterah-vad.“

B: „Olete arst?“

A: „Ei, ma olen kingsepp!“

Kõige vähem.

Noor proua oma väikese lapsega, keda ta süles kannab, astub tram-vivagunisse. Piletit ostes annab ta naiskonduktorile 5-kroonise raha, mille vahetamine naiskonduktorile nähtavasti raskusi valmistab. „On see teil kõige vähem?“ küsib kon-duktor. „Ja, vastab noor proua pu-nastades, „ma olen ainult üks aasta abielus!“

Lastetoas.

Ema: „Miks sa nutad, Arnokene?“ Väike Arno: „Ema, Ossi rikub ala-ti terve mängu! Ta tahab ikka olla raudtee veduriks, kuid ei taha su-gugi põlevkivi süüa.“

Kolm tükki.

Väikese Lilly kooli kirjatööst väl-javõte: „...Meie perekond seisab koos kolmest tükist: isast, emast ja minust. Mina olen kõige noorem...“

Vastutav toimetaja ja väljaandja A. Jürisson.

„Estotükk“, Tallinn, S. Karja 8

Oiguse kaalukojast.

Peksmine heategevaks otstarbeks.

Elmar Lepp on alles päris noor pois, vaevu 18-aaslane ja ka kas-vult mitte just suur ega tugev. Aga siiski näib ta olevat kaunis kange, nagu seda kohtunikule räägib 26-a. Amanda Mets. See noor ja pisike pois on tema nimelt haastama-tult läbi pekstud.

Pois ise ei aja ka oma tegu ta-gasi, tunnistades avameelselt, et too naine, kaebaja, oma sõnadega tema südame niivõrd täis on täinud, et ta oma rusikaid enam vaitseda ei suutnud.

Asi võiks Elmarile lõppeda vägagi kurvalt ja poisil ehk tuleks koguni Harku minna. Enne otsuse tegemist õnnestub aga kohtunikul siiski poe-lesid lepitada, tingimusi, et Elmar Lepp maksab heategevaks otstarbeks 10 krooni.

„Oled loom või lõbunaine!..“

Johanna Kreebsi olla sõimatud. Sellise teoga on hakkama saanud Puuvilja tän. 5 asuva maja omani-ku Vilma ja Konstantin Bärenklau, kelle majas elab Kreebsi ema.

Ema juures käies on J. Kreebs millegi pärast läinud majaomaniku

ukse taha, kus Vilma Bärenklau oik-kohe teda turunaiseks hakanud sõi-mama. Hiljem tulnud naisele appi ka Konstantin B., nimetades Kreebsi loo-maks ja lõbunaiseks, lubanud ta ma-ha lüüa ning ahvardanud pealekauba veel keppiga.

Pikk rida ülekuulatud tunnistajaid on tõesti selliseid sõnu kuulnud, aga ühtlasi selgub nüüd ka, et Kreebsi pole läbi saanud sõimuta, lastes Vil-ma Bärenklau aadressil lendu väga tüsedaid sõnu.

Kohtunik Bodesco tunnistab mõle-mad pooled sõimamises süüdi, ent karistada ei saa keegi, kuna sõim on olnud vastastikune.

Naine, kes varastab.

Ella Haimar peab näpuametit, mil-lepärast ta juba kolm korda varem karistatud. Ent see ei näi naist hei-dutavat.

Oma tuttava Ann Varbo juurde minnes on ta sealt kaasa võtnud kaks pearätikut, ühe voodilina ja teisi vähemaid asju, mille väärtust Varbo hindab kümnele kroonile.

Ella ise püüab süüdi küll taga-lajada, ent tunnistajate seletuste läbi saab see siiski vajadematult kindlaks tehtud, nii et naine, kes peab näpu-ametit peab nüüd kuueks kuuks van-gi minema.

Alias Markuse Ringhääling.

Oi jah, kallid kaaskodanikud, na-gu te vast olete seitungist vahete-hel lugenud, nüüdsel moodsal ajal peavad olema lihtsustatud tervitus-kombed, sest kellel seda raha nii pilduda on mütside ostmiseks, sest alalise teretamise juures kulub neid ju hiiglamaa moodi. Ja peale selle võib, näiteks talvel, külm su pea-kesega sada imet teha. Vaat', pä-rast kannata veel peavalu ja nohu, ning ohverda jälle noid kalleid sea-dikesi härra apteekri letile! Ja kui hästi läheb, saad peapõletiku, ja su-red maha kah veel!

Vaat' siis kui praktilised praegu-sel kehval ajal, kus raha, vähe ja võlga palju, on nood lihtsustatud tervituskombed! —

Ütleme näiteks, mulle tuleb uulit-sal vastu mu va' hea sõber Arri Rosenpärh — no vaadake, siis ei pruugi mul teps mitte oma kübarat puudutada, vaid ma laulan maha pigem üks moodne slager:

„Sul üks sõber on,
kes ikka aitab, kui ta hädas
sind näeb!“

Sul üks sõber on —
Võid olla kindel, et ta truuks
ka jääb!“

Ning tema lauleb vastu:

„Pea õitsevad roosid, pea
õitsevad nelgid,
Pea õitseb üks lill — „ää-
unusta mind!““

Selle järele hõõrume mõlemad vastastikku ninasid, laseme kolm kor-da põlvili ning vaatame taeva poole. Siis võtame jalad lahti, ning hõõru-me ka neid vastastikku, ning alles nüüd vajume edasi — meil ei olnud vaja oma peakatet puutuda.

Edasi — ütleme näiteks, et teile tuleb üks tuttav abielupaar vastu — siis hoidke kurjatagemise eest, ärge kogemata mütsi kergitage ning käsi suruge, vaid laulge jälle üks laul:

„Kaks südant, ja kolmveerand
takt,
Üks ilus, veetlev, kevade-
öö.“ jne.

Ning nemad vastavad:

„Kui kungla rahvas kuldse a'al,
läks restorani sööma —
Mis teeme meie tänaval,

eks pistame siis jooma!“

Ning meie kõik laulame (Trio):

„Läks aga restu lauluga,
Läks aga topkat tegema!“ jne.

Ning lähemegi resto, veidi noor-paari terviseks „võtma“. Eks restos saa isegi ninu hõõruda, aga täna-val seda ei tohi, mees arvab, et hakkad ta naist süisa suudlema, ja annab sulle naiseks siraka, et ki-loomeer maad õhus lendad, enne kui kuskile solgirenni kukud!

Edasi on mainitud lihtsustatud ter-vituskombed üpris väga vajalikud tantsu juures, et kuidagi saaks vaba-neda tollest piinlikust kummardusest daamide ees, ning teinekord veel piinlikumast käesudlemisest! Muu-seas olgu siinkohal tähendatud, et too kummardamine üks pagana ris-kantne toiming on, vaat' kui hakkab korraga mõni püksivärvel või sok-i-hoidja rääkimata kalleist püksitrah-sidest, kärr-kärr tegema — mida pagan sa siis ütled!..

Aga mis viga preililt väikese ime-hästi sobiva slagerikesega tantsima paluda:

„Palun, kas saan teilt tangoks
luba,
Magus, väike neid!“

See on siis, kui orkester mürtsu-tab tangot, ent kui aga tuleb mõni valss vai nii, eks siis laulge kohe:

„Seda marulist hulgust valssi—
Tule minuga neiu, ohoi!“

Tantsu lõpetades ei tule jällegi mitte kummardada, ega kätt suu-delda, vaid aitab laulust:

„Kallim, nüüd lahkun ja anna
mul käsi...
Good night, good night, good
night!“

Ilus see oli, ei tühjast väsi...
Good night...“ jne.

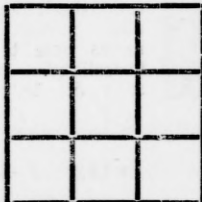
Ning su partner vastab:

„Adieu, mu väike kaardiohvitser,
Adieu, adieu ja pea meele mind!“

Edasi — soovite ehk vast tänaval mõnd veetlevat tutvust sobitada, ning ei taha jälle toda igivana „krats-fussi“ hakata tegema, ning oma kal-list kübarat kergitama, siis pole muud, kui aga pidurdage too daam ning laulge:

„Erika, Erika, sõbraks sa
vajad mind!“

Hindmõistatus № 14.

Eelolev joonis on koostatud 24 ti-kust nii, et ta kujutab 9 ühesuurust ruutu. Ülesandeks on: 1) näidata, kuidas on võimalik 4 tikku ära võt-ta, et 5 ühesuurust ruutu järele jääks? 2) Millised neli tikku tuleks ära võtta, et 4 ühesuurust ruutu jä-rele jääks? See on õige lihtne ja kerge. Proovige!

Oieti lahendajale loositakse 25. skp. 1 huvitav romaan ja 3 maksuta kuulutamise võimalust „Abielulehes“. Auhinnasaajate nimed avaldatakse järgmises lehes.

Hindmõistatuse № 13 lahendus.

1. Laine Pautner — taluperenaine.
2. Neti Jänlaan — näitlejanna. 3. Ka-ta Voda — advokaat. 4. Mats Tahve — metsavaht. 5. Peeter Lamesu — taluperemees. 6. Kustas Peekmaul — kaltsukaupmees.

Oieti lahendajast said: maksuta lehe 3 k. peale — A. Kivi Narvast; Karl Parts Tallinnast, Viktor Luik Kurenurmest ja Lilly Kukkes Haas-lavalt — igaüks ühe maksuta kuul-tamise võimaluse „Abielulehes.“

Kirjavastused.

S. M., Järvelt: Teatage oma õige nimi ja aadress või astuge ise meie lehe toimetusse. Oleks mondagi Teie pikema töö suhtes läbi rääkida.

Fr. Rex: Saadetis käes. Äitäh vae-vanagemise eest! Teatage oma aad-ress — rahuldame Teie soovi.

N. Nipernaadi: Luuletused nõrgad: läksid paberikorvi.

V. K., Elvast: Ülesvõtetest kli-šeede valmistamine läheb meil kau-nis kalliks. Kirjeldusi suvituskoha-dest tarvitame hea meele. Kuid kir-jutage kokkuvõtlikult.

E. B.: Teil tuleb veel hoolega harjutada. Üks ilmutub.

Metsik: Panime kaastöö arvel lehe käima. Luuletused ei ilmu.

Seismajäänud kirjad.

Meie kodu — 2, Eeva 4 — 4, Meie lihtne ühiskodu — 4, Üksi on igav — 2, Igav on olla — 3, Ühis-kodu — 2, Sügise unelm — 1, Man-ja — 1, Kristjan — 1, Lihtne neiu — 1, Juunikuu sõber — 1, Ei unus-ta iialgi — 2, Jutta — 1 kiri.

„Abielulehe“ tellimiste, kuulutuste vastuvõtmise ja müügikohad linnades:

Tartus: abitalitus, üldine ajakirj. kontor P. Johansson, Rütli tän. 11, jaama raamatukapp ja kõik ajalehemüügi-kohad. **Narvas:** abitalitus, Narva jaama raamatukapp, hra Videvik, J. Läte, raamatukauplus, Joala tn. 20. **Rakveres:** Jaama raamatukapp, E. Läte, I ajakirjanduse kiosk, Pikk tän. 1. J. Priimanni raamatukauplus, Pikk tn. 24, Leo Rinken juures. **Paides:** M. Leesment, Turu platsil, Kaubatarv. Ühisus „Iva“, Seidelbergi raamatukauplus.

Pärnu tn. 5. Võrus: Jaama raamatukapp, F. Siska, Paju tn. 6, Songi, Jüri tn. 14. **Tapal:** Jaama raamatukapp, Vold. Steinfeldt ajakirj. büroo, J. Luuk, Pikk tn. 17. **Valgas:** abitalitus: pr. R. Kauke, ajakirjand. tsentraal, Vabaduse tn. 24. L. Raagi kioskis, jaama raamatukapp, M. Järveveere kiosk, Võru tn. 18, A. Luha, Vabaduse tn. kiosk Nr. 1. **Haapsalus:** jaama raamatukapp, Tamverk & pojad, raamatukauplus

Karja tn. 5. **Viljandis:** jaama raamatukapp, K. Vagner, Lossi tn. 24, Üldine ajak. kontor „Edu“, Posti tn. 13-a. A. Rennit, Ajak. büroo, Tartu tn. 16. **Pärnus:** Õpetajate OÜ. „Liit“, Rütli tn 40, jaama raamatukapp, Paul Ruiso raamatukauplus, Jäneselja 4. **Türil:** jaama raamatukapp, H. Taratorova-Limberg, Viljandi tn. 8. A. Kurusk, S. Pärnu mnt. 15. **Tõrvas:** J. Kattuse kpl., H. Treu-feldti kpl., **Kuresaare:** A. Meieri kiosk, Vallimäe 3.

Mehaaniline kudumistööstus

Samuel Besprosvanie, s. Karja t. 12,

soovib omast laost rikkalikult valikus igasugu siidi- ja villast koetud kaupa, nagu: jakid, vestid, pluused, pulloverid, milaneesriie, valmiskleidid, pesu, sportsärgid, sukad, sokid jne.

Igasugused pupukaut ad kodu- ja välismaa vabrikutest.

Müük suurel ja väiksel arvul.

Kummitemplite ja graveerimise tööstus

„PERFEKT“

Tallinnas, Nunne tän. nr. 8, tel. 20-16.

Kirjalikud tellim. täidetakse ruttu ja korralikult.

Jalanõusid,

moodsaid, hästi vastupidavaid soovib

R. BAUMES
Kopli tän. 18.

Võerastemaja ja restoran BALT

Nunne tn. 7. Kõnetr. 20-78.

Lõunad k. 1-5. Õhtusöögid k. 6-10. A la carte igal ajal. Maitavad vähiad saadaval. Köök vilunud koka juhatusel. Rikkalik puhvet alkohooliliste jookidega. **Muusika k. 5-12.**
Alumisel korral baar.

Kübara tööstus „ASA“

Daamid ja härrad!

Vaadake, kas teie kübar on korras!
„ASA“ puhastab, vormib, pressib ja värvib
Teie vanu kübaraid nii kui uueks.

Tallinn, Harju tn. 32.

Kunst-fototööstus

»AGA«

Tallinnas, Vene tänav 1-19

valmistab igasuguseid kunstpäevapildi töid, koduseid- ja välisülevõtteid, grupepilte, amatöörtöid, suurendusi jne.

Töö kiire ja korralik; hinnad odavad.

Margikorjajad!!!

Ostan ainult lühikest aega Eesti tempel- ja kirjamärke enneolematu hinnaga:
10 tk. 5 snt.

Saadetised adresseerida: ELVA pstk. 53. G. M.

Tormine süda

tuksub nii valuliselt. Pole sõpra... pole hinge, ke- da võiksin armastada palavalt, palavalt... Kirj. slt. „Tormine süda“.

Kas leiduks kedagi kainet, tõsisest meest, kes tahaks olla

sõbraks

ja nõuandjaks joomari õn- netule naisele. Kirjad slt. „Kannataja“.

Korralik neiu soovib

tutvuda

samasuguse härraga. Van. 28-35 a. Kirjad slt. „Helge tulevik“.

Noor, õnnetu proua otsib

sõpra.

Kirjad slt. „Pole kedagi“.

A. U.!

Palun määrake uus koh- tamine. Ei saanud mõju- vate põhjustel seekord tulla. Kiri saatke slt. „Ada“

Keskealine aus ja korralik meesterahvas soovib

tutvust,

samasuguste naisolevus- ega tõeses mõttes. Kirj. Pärnu Raudteejaama kir- jand. kaupluse. „Ela või- lus“.

Kaks lõbusat tööling- konnast noormeest soo- vivad

tõsisest tutvust,

millele järgneks abieli. Lühike elulookirjeldus ja foto soovitav. Aegviidu. A. Ein, A. Klein.

Rikkad daamid!

Üks 48 a. viisakas vana- poiss on oksjonil. Kes pak- kub enam, ei saa kahel- sema, on vähe nõudlik, ei tee suurt kulu. Palun kirjutada slt. „Uus kodu Nr. 1“.

Kunst-fotoateljée V. REETS

Viru t. 14-2.

Seal lasete end pildistada kõige odavamalt. Amatööridele eriosakonnad. Töö kiire ja korralik. Hinnad odavad.

Täna toote — homme valmis.

Restoran Tuleõrjekodu

Sauna tn. 1, tel. 2(20-77).

Külalaste tuleõrjekodul Seal on alati saa- daval igasugused alkohoolised joogid, külmad ja soojad supistid. Lahke pererahvas — korralik teenimine.

Kaks vanapoissi, üks 33 a. ja teine 48 a., soovivad

tutvust

lajema tutvusringkonna puudusel va- randuslikult kindlustatud daamidega, abieli mõttes, linnast ehk maalt, va- nadus pole tähtis. Oleme ausad ja korralikud. — Kirjutada slt. „Tõsine soov 33-48.“

Kunst-fotoateljée ALEX. TEPPOR

Tallinn, Viru tn. 3. Telef. 13-24.

Valmistab igasuguseid moodsaid ülevõtteid.

Noor elumees, kelle elu läinud rööpaist välja, ot- sib

daami,

kes toetab aineliselt. Tasuks nooruse tuli ja ar- matust. Teatada slt. „Prints.“ On igav üksinda. Tahad sa olla mu

kaaslane?

Tule ja suvita mu juures, kui sul on, millest elada, kui oled haritud, meeldiv, huvitav ja armastad elu. Slit. „Irene.“

teenistust.

Oskab kõik kodutööd, kä- sitööd ja õmblust. Teata- da slt. „Lätlane“.

südamesõpra

otsib noor, vaene preili viisakate meeste hulgast. Teatada slt. „Eis“.

Asjaarmastaja okkultist ja spiriitist soovib luua

sidemeid

samasuguste isikutega, kes sellest huvitatud. Pa- lutakse teatada kirjalikult slt. Nr. 15689.

Vaene noor neiu palub, kas ei ole võimalik harju- tada

kirja masinal

tasuta. Teatada slt. „Tipp-preili.“

Majev

„Estonia“ teatri vastu, Väike Tartumaant. 2 k. 5. Suure eduga ennustanud üle kümne aasta välis- mail ja Eestis.

Andeline maanoor- mees

18 a. vana, soovib kohta Tallinnas. Ra- hul iga tööga, kui aga võimalus oma haridust täiendada. Kirjad slt. „Usaldatav ja korralik tööjõud“.

„Lõbus seltsiline IVAN“

Teile saadetud kiri tuli tagasi. Palun teatage uuesti oma õige aadress Tartu, Rütli tn. 11. ajakirj. kont. „Noor lesk“

Keskealine mees, kellel abieli õnne ei olnud, soovib

tutvuneda,

et uuesti abieli õnne omada. Aegviidu, H. Koit.

Noor, vaene üliõpilane ta- hab olla

südamesõber

sellele, kes teda ainelis- selt toetab. Kirjutada slt. „Kallju“.

Ilus! Tähelepanu! Odav!

Väljamaalt kohale jõudnud

maitserikkad kübarad

suures väljavalikus odavate hindadega. Sa- mas võetakse tellimisi vastu ja uuendatakse ning vormitakse kübaraid.

Pr. Tony Underi kübaraäri — Dunkri 2.

Paul Michelson'i

Mütsi-, kübara- ja karusnahakauplus

on Väike Karja t. üleviidud
Vana Posti t. 8 Suure Karja t. nurgal.

Minu rätsepa töökoda

asub nüüd Suur Karja tn. nr. 2.

Võtan vastu igasuguseid tellimisi meesterahvaste riidele.

Töö headuse eest täielik vastutus.

Austusega K. Vidau.

Hiromant

Vonari

ennustab saatust käejoonte ja loodus- märkide järel. 25-aastane praktika. Suur Karja tän. 2, 3 treppi üles, kella 9-7.

Lõbus sõjaväelane, üle- ajateenija otsib omale

eluseltsilist.

Kirjad slt. „Lõbus sõja- väelane.“

Rändur otsib omale

reisiseltsilist

matkamishuviliste daa- mide hulgast.

Kirjad slt. „Vaene rän- dur.“

Sõpra,

kes ka eluraskustes sõber oleks, soovib hingeline, tõsine naine.

Kirjad slt. „Tõsine sõber.“

Üks vallatu poiss soovib

tutvuda

samasuguse vallatu tütar- lapsega.

Kirjad slt. „Vallatu poiss.“

Soomlane

soovib eesti neidudega tuttavaks saada, kes ei ole huvitatud kinodest ega kõrtsidest, vaid kellel oleks huvi Eesti-Sooma ühiste kultuursidemete loomiseks.

Kirjad slt. „Sooma poeg.“